Egy hazugsággal kezdõdött

"Lehetetlen, hogy igazságtalanság, szószegés és hazugság tartósan hatalomra jussanak. Ilyen hazugságépületek csak egy ideig ámíthatnak. De idõvel összeomolnak"

Démosztenész

Elõszó a magyar fordításhoz

Ezen az oldalon olyan információkat talál az olvasó, amelyeket ma nálunk általánosságban holocaust-tagadásnak neveznek. A nyugati világban inkább a revizionizmus, revizionista szóhasználat szokásos a revízió = felülvizsgálat szóból származtatva. Mielõtt bárki villámgyorsan félredobná az ilyen jellegû írásokat, ahogy tette ezt e tanulmány fordítója néhány évvel ezelõtt, kérjük, olvassák el a tanulmány érvelését, és szálljanak avval vitába, vessék alá a szöveget kritikus elemzésnek. A holocaust-lobby ma óriási arzenállal, milliárdos költségvetéssel terjeszti állításait, míg a másik oldalnak elhallgatás, hatósági zaklatás, rosszabb esetben börtön, életveszélyes fenyegetések, bombamerényletek, gyújtogatások jutnak osztályrészül, sajnos gyilkoltak is már revizionista nézetek terjesztése miatt Franciaországban. Nos ha a másik oldalnak, a holocaust-állítóknak ennyire fontos a saját álláspont terjesztése, akkor fel kell, hogy merüljön bennünk a kérdés, miért?

A választ csak körülbelül tudjuk megfogalmazni: A holocaust-mítosz az a kígyóméreg, amellyel a mai középkorú és fiatal generációt meg lehet bénítani, ne képviselje saját és nemzete érdekeit az élet semelyik területén sem, legyen szó globalizációról, EU-csatlakozásról, lakóingatlanok és termõföldek külföldi tulajdonba adásáról, nemzettudatról. Negyvenes éveiben járó ismerõsöm - hívõ keresztény, tudományos területen dolgozik - nem fog a MIÉP-re szavazni, mert ha a MIÉP hatalomra kerül, akkor itt lõni fogják a zsidókat. És õ akkor ki fog vándorolni. Mondta ezt aznap, amikor egy vörös baseball-ütõvel megverték a MIÉP képviselõjelöltjét. A holocaust-lobby céljairól bõvebb kifejtést talál az olvasó a Havi Magyar Fórum 2001. szeptember havi számában a holokauszt-állítás - holokauszt-tagadás c. írásban.

Az itt következõ írás egy német szerzõ németek számára írt összefoglaló tanulmányának magyar fordítása. Fordításunkban igyekeztünk a németek számára ismert tényeket külön megmagyarázni. Felmerülhet a kérdés a magyar olvasóban, miért szükséges nekünk a témával, a holocaust témájával foglalkoznunk. A németek ügye, egyék meg a németek, amit kifõztek, illetve cáfolják meg, ha nem úgy volt, de minket hagyjanak ki a dologból. Erre az álláspontra a következõket tudjuk felelni:

1. Az igazság egy és oszthatatlan. Ezért hasznosnak tartjuk, ha a magyar közönség is megismerkedik a témával a másik szemszögbõl is.

2. Egyes bosszúálló körök számára még nem ért véget a II. világháború, és a vesztesek büntetését még nem tartják elégségesnek. Legyen szabad itt a a Kaufman-tervre (1941) illetve a Morgenthau-tervre (1944) emlékeztetni: Mindkét terv a németség mint nép felszámolását tûzte ki célul, az elsõ gyorsan és kíméletlenül, a második lassan és finomabban. Magyarország a jelenlegi állapotban nem moshatja le magáról az utolsó csatlós vádját. Nem mintha ez helytálló volna, ehhez egyszerûen túl gyengék pozíciói. Márpedig, ha a fõbûnös megbüntetését nem tartják még elegendõnek, az utolsó csatlós sem fogja szárazon elvinni.

3. Függetlenül Magyarország tényleges II. világháborúbeli szerepétõl, bizonyos zsidó körök (és itt határozottan nem az egész zsidóságot kívánjuk megvádolni) érthetetlen és atavisztikus dühvel viseltetnek minden iránt, ami magyar. Nem kívánunk részletesen avval foglalkozni, mi lehet ennek az oka. Második Palesztinát kívánnak létesíteni a Kárpát-Medencében? Vagy ez az õsi gyûlölet még Nimródra, illetve a sumérekre (szamáriaiak) vezethetõ vissza? Nem tudjuk. De tudjuk, hogy evvel a gyûlölettel szemben egyetlen fegyverünk van: a tények és az igazság.

Fenti érvek teszik szükségessé közelmúltunk történetének ismeretét: ha nem volt holocaust [vagy legalább is nem úgy volt, ahogy tanítják], akkor magyar részvétel sem volt. A téma részletes tárgyalása elõtt szükségesnek tartjuk néhány fogalom pontos meghatározását.

Már a szó, hogy holocaust-tagadó, is hamis. Tagadni csak tényeket lehet. A holocaustban lehet kételkedni, lehet pontosítást követelni.

Mit állítanak, illetve miben kételkednek a holocaust-kételkedõk?

- Nem tagadják, hogy a III. Birodalom fennállása alatt hátrányosan megkülönböztették a zsidókat. Ennek különbözõ fokozatai voltak, a politika végsõ soron arra irányult, hogy a zsidók kivándoroljanak, Németország zsidómentes legyen.

- Nem tagadják, hogy a háború alatt Németországból és a megszállt országokból koncentrációs táborokba gyûjtötték össze a zsidókat.

- Nem tagadják, hogy a háború alatt igen sok zsidó halt meg a háborús körülmények, elsõsorban járványok miatt.

- Nem kívánják a III. Birodalomban a zsidók ellen elkövetett bûnöket igazolni, jóváhagyni, relativizálni, bagatellizálni.

De nem hiszik, hogy

- - Németországban létezett volna egy terv a zsidók tömeges megsemmisítésére

- - zsidókat azért gyûjtöttek össze koncentrációs táborokban, hogy ott megöljék õket

- - léteztek volna gázkamrák és egyéb fantasztikus kivégzési módszerek emberek tömeges kiirtására.

Végül egy személyes megjegyzés: E sorok fordítója sokáig teljes mértékben elhitte a hivatalos verziót. Hiszen õk maguk is bevallották... Miért vádolták volna magukat, ha nem úgy lett volna... Az elsõ kételkedés akkor ébredt benne, amikor tudomást szerzett arról, milyen erõszakosan fenyegették meg zsidó körök David Cole-t, aki zsidó létére nem hitt a holocaustban. Hiszen ha valakinek igaza van, akkor igaza van. Nincs oka erõszakoskodni. A további kételyek akkor jöttek, illetve váltak mostmár bizonysággá, amikor tudomást szerzett a Rudolf-tanulmányról. Túl azon, hogy a tanulmány borotvaéles logikával semmisíti meg az Auschwitz-mítoszt, jellemzõ volt az õt elítélõ hivatalos német körök reakciója:

RUDOLF VÉDEKEZÉSÉRE ÉS KÉRÉSÉRE, HOGY ISMÉTELJÉK MEG A MÉRÉSEIT, ÉS HA AZOK MÁST FOGNAK EREDMÉNYEZNI, MINT AZ Õ EREDMÉNYEI, HAJLANDÓ LESZ NÉZETEIT REVIDEÁLNI, A BÍRÓSÁG VÁLASZA AZ VOLT, HOGY KÖZISMERT TÉNYEKET NEM KELL BIZONYÍTANI VAGY ELLENÕRIZNI.

Vagyis a holocaust-állítók félnek. Félnek a tényektõl, félnek a valóságtól. Pedig óriási arzenáljuk van. Velük vannak a világ legerõsebb hadseregei, a világ összes rádió-és TV-állomásai, a sajtó. Ezek a nap 24 órájában szajkózzák és magyarázzák álláspontjukat. Egy valami nincs mellettük: az igazság.

Elõszó

Épp nekünk németeknek... Így vagy hasonló módon kezdõdnek a német politikusok és újságírók kijelentései, ha azt kell megmagyarázni, miért kell a németeknek engedményeket tenni és kompromisszumokat kötni, amelyeket minden más nép kategorikusan elutasítana. A frázist a politikában és a médiákban 50 éve pufogtatják szüntelenül és reflexbõl. Alkalmanként hozzáteszik még az **Auschwitz** és **holocaust** fogalmakat, hogy egyik vagy másik érvüket külön nyomatékosítsák.

Részben a sorok között, de részben nyíltan hallhatunk olyan állításokat, hogy a németek mind tömeggyilkosok leszármazottai, és ezért generációkon keresztül bûnhõdniük kell. (Daniel Goldhagen: Hitler's willing executioners = Hitler önkéntes kivégzõi) Fõleg a gyerekeket, akik koruknál fogva könnyen befolyásolhatók, szembesítik állandóan a holocaust témával. Ennek a szisztematikus indoktrinációnak az eredménye egy olyan embertípus kifejlõdése, amely szinte vallásos buzgalommal hisz a holocaustban, de a történelmi tényeket alig ismeri, ezekre rákérdezni ugyanis tabunak számít.

A holocaust évtizedes tabuizálásának és instrumentalizálásának árnyékában a hivatalosan propagált történelmi igazság egyre inkább eltávolodott a realitásoktól. Még az alapvetõ adatok is hemzsegnek az ellentmondásoktól. Így például az auschwitzi áldozatok száma a dátumtól és a forrástól függõen 70.000 és 8 millió között ingadozik. A kézenfekvõ kérdés - mennyi volt végülis az áldozatok tényleges száma, Németországban nemcsak tabu, hanem büntetõjogilag tilos. De miféle igazság az, amely nem bír el egy nyilvános vitát, és a törvény erejének támogatására szorul? Evvel a kérdéssel fogunk ebben a tanulmányban foglalkozni.

Aki nem él szólásszabadságával, el fogja azt veszíteni!

Tartalom

1. Rémhírpropaganda

A rémhírterjesztés köztudottan egy pszichológiai fegyver, amelyet majdnem minden modern háborúban alkalmaznak egyrészt a saját csapatok harci moráljának emelésére, másrészt a közvéleménynek kívánt irányba történõ terelésére.

Az általános szokásokkal ellentétben a II. világháború után nem maradt abba az agitáció a legyõzött és lerombolt Németországgal szemben. A rémhírpropaganda folytatásával a gyõztes hatalmak saját háborús bûneiket (terrorbombázások a polgári lakosság ellen, 15 millió német elüldözése) próbálták erkölcsileg igazoltnak, sõt a gonosztól való felszabadításnak beállítani.

A nyugati szövetségesek akkori állításai annyira abszurdak voltak, hogy egy valamennyire is intelligens ember - úgy akkor mint ma - nem adott hitelt ezeknek. Mégis, számtalan filmhíradóban, újságcikkben és könyvben a következõ vádakat tekintették bebizonyítottnak:

· Többszáz ember egyidejû halála elektromos áram alatt lévõ szállítószalagon [1]

· 20.000 ember megölése és eltüntetése atombombával Auschwitzban [2]

· Tömeggyilkosságok gõz és vákumkamrákban [3]

· Elektromos üzemû krematóriumok, gigantikus méretû földalatti termekben rejtve [4]

· Késleltetett hatású mérges gáz, amelynak hatására az áldozatok a gázkamrából még el tudtak a gödörig menni. Ott holtan belezuhantak. [5]

· Tömegsírok, amelyekbõl a vér szökõkútszerûen kilövell. [6]

· Emberek millióinak megölése egy rovarölõszerrel [7].

Ilyen és ehhez hasonló állításokat számtalan filmben, újságcikkben és könyvben terjesztettek. Még a legabszurdabb állítások is a Nürnbergi Katonai Törvényszék (IMT) vádpontjai lettek. Ez a nemzetközi jogi színjáték azt eredményezte, hogy a gyõztesek rémhírpropagandája nem tûnt el a süllyesztõben, mint egyéb háborúk után.

Ellenkezõleg: A részlegesen szuverén NSZK alapszerzõdésében rögzítették, hogy az IMT ténymegállapításai és ítéletei Németország összes hatósága és bírósága számára örök idõkre kötelezõ érvényûek [8]. Ez a jogi csûrcsavarás eredményezte, hogy a legsötétebb háborús propagandából - a világtörténelemben egyedülálló

módon - bíróságilag megítélt "történelmi igazság" lett.

2. A történelmi igazság csodálatos átalakulása

A törvény által elõírt "történelmi igazságot" a háború után többször jelentõsen megváltoztatták. Így például a tettesek beismerõ vallomása valamint szemtanúk állításai alapján bizonyítottnak tekintették, hogy többek között Buchenwaldban, Bergen-Belsenben, Dachauban, Mauthausenben, Ravensbrückben gázkamrák voltak. A Berner Tagwacht 1945 augusztus 24-i számában a címlapon öles betûkkel tudósít arról, hogy Hitler-Németországban 26 millió zsidót öltek meg, legtöbbjüket Dachauban. Tizenöt éven keresztül a birodalom határain belül lévõ lágerek a legfontosabb megsemmisítõ táboroknak számítottak, ezzel szemben a lengyelországi lágereknek (Auschwitz, Treblinka und Majdanek) alárendelt szerepük volt a médiákban.

2.1 "Nem volt elgázosítás Dachauban"

Evvel a címmel jelent meg 1960.8.19-én a "Die Zeit" c. lapban **Martin Broszat**nak, a Müncheni Jelenkortörténeti Intézet (Ifz) munkatársának (késõbbi igazgatójának) állásfoglalása:

Dachau gázkamrája:
"nem volt üzemben"

"...Sem Dachauban, sem Bergen-Belsenben, sem Buchenwaldban nem gázosítottak el zsidókat vagy más foglyokat..." [9].

Ezzel a szûkszavú megfogalmazással az IfZ igazgatója beismerte, hogy mindaz, amit 15 éven keresztül a birodalom határain belül lévõ koncentrációs táborokról mondtak, nem volt egyéb, mint ellenõrizetlenül továbbadott rémhírpropaganda. Azóta egy szégyenlõs kis tábla áll a "dachaui gázkamrában", amelyen több nyelven van felírva:

"Tusolónak álcázott gázkamra ***nem volt üzemben"***

Broszat meglepõ beismerése után a birodalmi területeken lévõ gázkamrák hazugságépülete kártyavárként omlott össze. Hogy a népnevelési szempontból kívánatos történelmi kép ne szenvedjen túl nagy kárt, a lengyelországi területeken lévõ táborokat a propagandában felépítették a legfontosabb megsemmisítõ táborokká. A mai idõsebb kortársak még emlékeznek a nagy médiahatású náci-perekre a hatvanas évekbõl (Eichmann-per Jeruzsálemben és Auschwitz-per Frankfurtban).

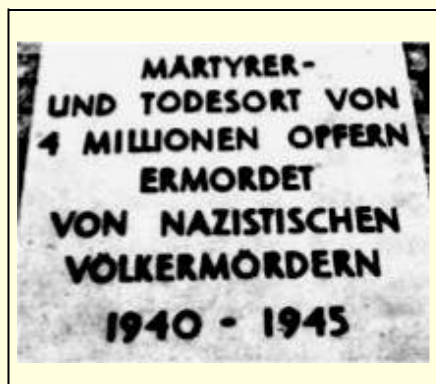
De sem Broszat, sem más történész nem próbálta megmagyarázni, miért lennének hihetõbbek az auschwitzi, treblinkai és sobibori gázkamrákról szóló történetek, mint a dachaui, bergen-belseni és buchenwaldi beszámolók. Mindenesetre Broszatnak evvel a beismerésével sikerült a "komoly" történészeknek a hatvanas években egyre hangosabban megfogalmazódott, a gázkamrákra vonatkozó kételyeit egy idõre szétoszlatni és minden további kérdést a vasfüggönyön túl lévõ lágerekhez utalni, melyek 1990-ig független kutatók számára megközelíthetetlenek voltak.

2.2 Auschwitzi számakrobatika

A hatvanas évek eleje óta **Auschwitz-Birkenaut** a náci rezsim legnagyobb megsemmisítõ táborának nevezik. A német alaposság fölemlegetése a zsidók letartóztatásával, vagyonuk kisajátításával és deportációjukkal kapcsolatban el kellene, hogy gondolkodtassa az embereket, hogy Auschwitz-Birkenau áldozatainak hivatalos számai százszoros értékek között ingadoznak a forrás és dátum függvényében.

Az alábbi táblázat az áldozatok számát tartalmazza a megnevezés idejének sorrendjében. A "Welt am Sonntag" még arra is képes volt, hogy ugyanabban a kiadásban egymástól 60 %-kal eltérõ számokat adjon meg.

1945.12.31.	Francia bizottság a német háborús bûnök kivizsgálására	8.000.000
1946.10.01.	IMT, 3868-PS (N) sz. dokumentum	3.000.000
1948.01.08.	137. sz. filmhíradó	300.000
1978.04.20.	Le Monde	5.000.000
1989.04.20.	Eugen Kogon, Az SS-állam	4.500.000
1989.12.31.	Jean Claude Pressac	928.000
1990.07.25.	Hamburger Abendblatt	2.000.000
1993.10.08.	ZDF - hírmûsor	4.000.000
1993.09.27.	Die Welt	800.000
1994.05.01.	Focus	700.000
1994.08.17.	Bad Arolseni Nemzetközi Keresõszolgálat	66.206
1994.12.31.	Jean Claude Pressac	470.000
1995.01.22.	Welt am Sonntag, 21. oldal	1.200.000
1995.01.22.	Welt am Sonntag, 22. oldal	750.000
1995.01.25.	Wetzlarer Neue Zeitung	4.000.000
1995.01.27.	Institut für Zeitgeschichte - Jelenkortörténeti Intézet - (IfZ), München	1.000.000
1996.12.17.	Tartományi Bíróság München, AZ 112 Js 12055/96	500.000

Auschwitz - emlékmû
(1990-ben eltávolítva)

1990-ig a 4 milliós Auschwitzi szám dogmaérvényû volt. A vasfüggöny lehullása után a "nyilvánvaló" történetírás lényegesen megváltozott. 1990 júliusában a hivatalos 4 milliós számot 1 millióra korrigálta a lengyel fél. Az emlékhely bejáratánál lévõ táblát, amelyen a 4 milliós szám örökre kõbe volt vésve, minden különösebb médiacsinnadratta nélkül eltávolították. [10]. És igaz ugyan, hogy az auschwitzi áldozatok számát 3 millióval csökkentették, a politikusok és a médiák továbbra is 6 millió holocaust-áldozatról beszélnek. Magyarázatot erre a különös számakrobatikára senki nem ad.

A teljesen irreális **6 milliós** számhoz történõ görcsös ragaszkodást a hatos számnak a zsidók számára misztikus jelentése magyarázhatja. Ezt tudva az sem meglepõ, ha USA-beli zsidó szervezetek már az I. világháború után 6 millió kelet-európai zsidó éhhalálának veszélyérõl beszéltek.
Ezt a számot hozta a köztudatba New York állam egykori kormányzója, **Martin H. Glenn** [11].

2.3 A hivatalos halottaskönyvek

A törvény által elõírt "történelmi igazság"-gal szemben további kételyek merültek fel, amikor 1989-ben az eltûntnek hitt auschwitzi halottaskönyvek közül 46 db elõkerült és néhány független történésznek alkalma volt ezt a leletet kiértékelni. A feljegyzések 1945 januárjában kerültek a Vörös Hadsereg kezébe és 44 éven keresztül szunnyadtak egy moszkvai archívumban. Ezekben a kötetekben az auschwitzi lágervezetõség az összes halott adatait följegyezte, úgymint az elhunyt neve, kora, foglalkozás, vallás, születési hely és idõ, a halál oka. A 46 föllelt kötetben 66.206 haláleset van följegyezve. De mivel nem találtak meg minden kötetet, abból kell kiindulni, hogy a halottaskönyvekben rögzített halálesetek száma 100.000-re tehetõ.

Ha ezt a számot összehasonlítjuk a Nürnbergben megállapított áldozat-számmal, egy 3,9 milliós csökkenést kapunk, ami kb. 97,5 %-nak felel meg. A hivatalos történészeknek erre is van magyarázata: A gázkamrákban megölt személyeket azért nem jegyezték fel, mert a munkaképtelennek tekintett jövevényeket, tehát fõleg öregeket, gyerekeket, nõket rögtön kiszelektálták és elgázosították. Ez az elsõ pillanatban elfogadható magyarázatnak tûnik. Ha azonban ez így lett volna, akkor a halottaskönyvekben csak munkaképes, viszonylag egészséges embereknek, elsõsorban férfiaknak szabadna szerepelniük. Munkaképteleneknek, tehát fõleg öregeknek és gyerekeknek, akiket nem regisztráltak, nem szabadna hivatalos dokumentumokban fölbukkanniuk. De ha pontosabban megnézzük a halottaskönyveket, viszonylag sok bejegyzéssel találkozunk, melyeknek a hivatalos fölfogás szerint nem is szabadna létezniük.

Itt egy rövid kivonat:

1941.08.11.	Josek N.	munkás	71 év
1942.03.01.	Chaim R.	eladó	81 év
1942.06.04.	Ernestine H.		70 év
1942.06.22	Josef H.	mészáros	89 év
1942.07.02.	Abraham S.	eladó	79 év
1942.07.22.	David R.	paraszt	70 év
1942.08.19.	Armin H.	eladó	70 év
1943.02.10.	Josephine K.		69 év
1943.02.15	Emil K.	ügyvéd	78 év

Ilyen bejegyzések ezrével találhatók. Minden egyes bejegyzés 16 év alatt és 60 év fölött cáfolja az állítást, hogy Auschwitz egy megsemmisítõ tábor lett volna, és a regisztrált halottakon kívül más áldozatok is lettek volna [12]. A teljes neveket ezen a helyen kegyeleti okokból nem nevezzük meg, de az adatok ellenõrizhetõk a halottaskönyvekbe való betekintéssel. A halottaskönyvek mikrofilmjei találhatók többek között a Nemzetközi Vörös Keresztnél Genfben és a Nemzetközi Keresõszolgálatnál Bad Arolsenben. Az eredetiek az Auschwitzi múzeumban vannak. A hivatalos halottaskönyvek statisztikai kiértékelése a következõket adja: A halál oka az esetek 65 %-ában tífusz volt; az elhunytak 52 %-a volt zsidó hitû.

2.4 Dachau helyettesítése Auschwitzcal - a történelmi háttér

Mi volt az oka annak, hogy épp a hatvanas évek elején kapta Auschwitz azt a szerepet, amit Dachau hordott az ötvenes évek végéig? A II. világháború gyõztesei, az oroszok és az amerikaiak az ötvenes években egy kicsit össze voltak veszve. Sztálint annyira kiszámíthatatlannak ítélték meg az amerikaiak, hogy akkor még nem merték Auschwitzot kinevezni a népirtás központjának, félvén attól, hogy Sztálin egyszerûen azt mondja, nem is voltak ott gázkamrák. Ne feledjük, hogy 1952-ben antiszemita kampány indult a Szovjetunióban, amely - egyes szerzõk szerint - végsõ soron Sztálin halálát is okozta. A generalisszimusz halála után évekig dúlt a harc az utódlásért (Berija, Malenkov). A különbözõ frakciók harcából Hruscsov került ki végérvényesen gyõztesen. Az 1956-os magyar forradalom vérbefojtása megmutatta, hogy a két szuperhatalom szembenállása a kerítésnél egymásra csaholó kutyákra emlékeztet, ahol hirtelen végeszakad a kerítésnek, gyorsan visszaszaladnak oda, ahol van drótháló. Ötvenhatban is gyorsan félre tudták tenni szembenállásukat a szuperhatalmak és példás együttmûködéssel taposták el a magyar népet. A közvélemény megnyugtatására aztán színészkedtek, enszeztek egy kicsit és küldték Magyarországra a takarókat. Ezután már Amerika is biztosnak ítélte meg a helyzetet és nem félt attól, hogy az oroszok nevetségessé teszik õket Auschwitz ürügyén, arról már nem is beszélve, hogy az oroszoknak is volt egy hullájuk a pincében, amirõl Amerika - jobb tudomása ellenére - bölcsen hallgatott: A Katyni erdõben a lengyel tisztek kivégzését az oroszok a németek nyakába varrták és Amerika nem tiltakozott ez ellen.

Így 1960-ra elérkezett az idõ, hogy Dachaut és a többi nyugati területen lévõ gázkamrát levegyék a napirendrõl, és a nagy frankfurti Auschwitz-perrel és a jeruzsálemi Eichmann-perrel (1961) új helyszínre helyezzék ezeket.

3. Hova lettek?

A holocaust nyomós bizonyítékaira vonatkozó kérdéseket a következõ ellenkérdéssel szokták viszonozni: **Ha nem gázosították el a 6 millió zsidót, akkor hova lettek?** Ez úgyszólván a probléma visszájáról való megközelítése. Konstansként felállítanak egy semmi által nem bizonyított számot, és aki ezt a számot irreálisnak tartja, az magyarázza meg az "eltûnt" emberek hollétét.

A zsidók háború elõtti és utáni számának összehasonlítása egy egyszerû és objektív lehetõség a kérdés megközelítõ megválaszolására. A korabeli források kétségtelenül szavahihetõek. Az 1947-es kiadású World Almanach az 1938. évre 15.688.259 zsidót ad meg az egész világra.

Evvel szemben a világ zsidóságának létszáma 1947-ben legalább 15,6 és legföljebb 18,7 millió volt. Ezt a zsidó szervezetek belsõ vizsgálatai állapították meg, amirõl a Pulitzer-díjas, jónevû újságíró, Hanson W. Baldwin tudósított a New York Times 1948. február 22-i számában. Ezek a korabeli statisztikák bizonyítják, hogy a közvélemény számára ismert adatok a zsidók veszteségeirõl mértéktelenül túlzottak. A Holocausttal kapcsolatos manipulációk és ellentmondások ismeretében nem lehet azon sem csodálkozni, hogy a világ zsidóságának létszámát utólag igazították az 5-6 milliós veszteség adathoz.

Például a World Almanach 1947-es kiadása a világ zsidóságának létszámát a háború elõtt és után egyaránt 15,7 millióban adja meg.

Az 1949-es kiadásban azonban a világ zsidóságának háború elõtti létszámát 900 ezerrel felfelé korrigálják, a háború utáni népesség-adatot pedig 4,5 millióval lefelé. Indoklás erre a két év alatt keletkezett 5,4 milliós differenciára nincs.

World Almanach	**1947**	**1949**
A világ zsidóságának létszáma a háború **elõtt**	15,7 millió	16,6 millió
A világ zsidóságának létszáma a háború **után**	15,7 millió	11,2 millió
különbség	**0**	**-5,4 millió**

A Basler Nachrichten 1946 június 13-i számának egy jelentése ugyancsak jellemzõ. A cikkben a következõket írják a zsidó áldozatok feltételezett számáról:

"...Egy azonban mára bizonyos: az öt-hat milliós állítás (amit érthetetlen módon a Palesztina-bizottság is a magáévá tett), nem igaz. A zsidó áldozatok száma 1 és másfél millió között mozoghat, mert több nem is állt Hitler rendelkezésére. De feltételezhetõ és remélhetõ, hogy a zsidóság végleges veszteségi adata még ennél is alacsonyabb lesz..."

Ilyen ellentmondásokkal szembesítve sokan, akik nem kételkednek a holocaust aktuális ábrázolásában, felháborodva reagálnak, mondván, mindegy, hogy mennyien haltak meg Auschwitzban. Ha egy embert gyilkoltak meg, azért, mert zsidó, cigány, homoszexuális vagy kommunista volt, az is eggyel több a kelleténél. Ez kétségtelenül igaz. Azonban bizonyos történészeknek és érdekcsoportoknak szembe kell nézni a kérdéssel, hogy nem az áldozatok emlékének kigúnyolását jelenti-e, ha számukat piaci kofák módjára tornásszák fel. És ha egyes szervezetek a túlzott számok alapján milliárdos jóvátételi pénzeket söpörnek be, mintha csak a világ legmagátólértetõdõbb üzletérõl volna szó, akkor itt nem lehet szó kegyeletrõl és jó ízlésrõl.

4. A Wannsee-konferencia

Hát nem határozták el 1942 január 20-án a Wannsee-konferencián a "zsidó kérdés végsõ megoldását" ? Legalábbis így olvasható ez minden tankönyvben. A német média sem hanyagolja el, hogy a a Wannsee-konferencia jegyzõkönyvét, a "holocaust" legfontosabb dokumentumi bizonyítékaként állítsa be.

Evvel szemben Yehuda Bauer, izraeli történész, foglalkozására nézve a Yad Vashem-i Holocaust-Feltáró Intézet vezetõje nevetségesnek, - ("silly story=nevetséges, komolytalan történet") - nevezte azt az állítást, miszerint a fenti konferencián megállapodás született volna az európai zsidók kiirtásáról [13]. JohAnnas Peter Ney - *A Wannsee-Konferencia - Egy hamisítás anatómiája* - c. tanulmányában [14] a képtelenségek egész sorozatát tárja fel, melyek Yehuda Bauer és más történészek elõtt is ismertek, de a német média ezeket nem veszi tudomásul, ill. hallgat róluk. Íme néhány példa Neynek az amúgy olvasásra, tanulmányozásra igen ajánlott elemzésébõl:

A szóban forgó dokumentum fejrész nélküli, az elküldõ szolgálati hely nincs megnevezve, hiányzik a dátum, valamint a címzettek listája, az iktatószám, a kiállítási hely, az aláírás, a levél szövegezõjének szignója, és a pecsét. Röviden, minden hiányzik, aminek egy hivatalos dokumentumnál nem szabadna hiányoznia.
Ami a tartalmat illeti, éppúgy hiányoznak egy jegyzõkönyv szokásos velejárói: Így a konferencia kezdõ - és befejezõ idõpontja, utalás a meghívott, de meg nem jelent személyekre, a felszólalók nevei, valamint az ülés vezetõjének ellenjegyzése.

Ami a stílust illeti, tele van furcsa kifejezésekkel és nem tipikus megfogalmazásokkal, melyek arra utalnak, hogy a megfogalmazójára erõsen hatott az angolszász nyelv. Olyan szófordulatok, mint "*a zsidókat utakat építve vezetjük ezekre a területekre*", a szerzõ élénk fantáziájára engednek következtetni, hiszen egy utat sem építettek ezen a módon. A megjegyzés, mely szerint "*Ennél a végsõ megoldásnál 11 millió zsidót veszünk számításba*", is okot kell, hogy adjon a gyanúra, hiszen a Birodalom fennhatósága alatt a megszállt területeket is figyelembe véve sohasem volt 3 milliónál több zsidó, és mint már utaltunk rá, a világ zsidóságának létszáma abban az idõben nem haladta meg a 16 milliót.

Reinhard Heydrich (balra) 1942.1.20-án Prágában

Gruppenführer Heydrich, aki állítólag a konferenciát vezette, és ezek szerint az egyik legfontosabb résztvevõ volt, nem szerepel a részvételi listán. Hogy Heydrich ezen az összejövetelen egyáltalán részt vett-e elejétõl végig, kérdéses, mert õ 1942 január 20-án bizonyíthatóan Prágában vett részt a protektorátus új kormányának beiktatásán. Ez utóbbit számtalan fénykép, valamint abból az idõbõl származó sajtóbeszámolók is alátámasztják. A jegyzõkönyvbõl ugyanúgy, mint a kísérõlevélbõl két különbözõ változat létezik, melyeket különbözõ írógépeken írtak. A "jegyzõkönyv" elsõ változatát Robert Kempner, egy, a 30-as években az USA-ba emigrált német zsidó "találta meg". Kempner, aki 1947-ben a Nürnbergi Wilhelmstrasse-i perben vádló volt, semmit sem mondott a "megtalálás" körülményeirõl.

Jóllehet sok történész jelzett feltûnéseket, furcsaságokat evvel a Kempner által "talált" írással kapcsolatban, ezt fogadták el eredetinek, és a Wilhelmstrasse-i perben a **G - 2.568 szám** alatt bizonyítékként használták fel. Az "eredetinek" ez az elsõ változata többek között Robert Kempner 1961-ben megjelent - " Eichmann és tettestársai" - c. könyvében látható fakszimília-nyomtatásban teljes terjedelmében [15].

SS-Gruppen SS-Oberstu	ϟϟ-Gruppen ϟϟ-Oberstu
A Kempner által megtalált eredeti	**A Külügyi Hivatal eredetije**

A figyelmes olvasónak feltûnik, hogy a "jegyzõkönyv" eme változatában az SS-rúnák egy egyszerû S-el lettek írva, és a német nyelvhasználatban egyébként bevezetésnek szolgáló idézõjelek (" ") hiányoznak. Ez arra enged következtetni, hogy a "jegyzõkönyv" szerzõjének nem állt olyan írógép a rendelkezésére, mint amilyen a Harmadik Birodalom összes hivatalos helyiségében volt.
A "jegyzõkönyvnek" ezt a nem túl szerencsésre sikerült elsõ változatát késõbb ismeretlen személyek egy "megfelelõ" írógépen átírták. Ennél a második változatnál már megjelennek az autentikus, írógépelt SS - rúnák. Ez a példány ma a Külügyi Hivatal berlini archívumában található és kapható

fakszimília-nyomtatásban többek között a "Wannsee-konferencia Házában" Berlinben. [16].

Más szavakkal: Az európai zsidókon elkövetett milliós nagyságrendû gyilkosságok leggyakrabban emlegetett dokumentum-alapú bizonyítására ezek szerint ugyanannak a dokumentumnak bizonyíthatóan két különbözõ változata létezik. Mind a kettõ ezidáig "egyetlen elõkerült és teljes jegyzõkönyv" a "16. példány a 30-ból" sorszámot viseli. Az elsõrõl idõközben készítõi is belátták, hogy az egy rosszul sikerült hamisítás. Ezért készítettek egy új jegyzõkönyvet, amely már kinézetre megfelelt a III. Birodalomban használt irodai stílusnak. De evvel a készítõk két újabb durva hibát követtek el.

1, Nem sikerült eltüntetni az elsõ jegyzõkönyv nyomait a törvényszéki aktákból és a már elõzõleg megjelent kiadványokból.

2, A második jegyzõkönyv szóról szóra azt tartalmazza, mint az elsõ, idõközben már mindenki elõtt hamisítványként leleplezõdött jegyzõkönyv. **Így általánosan hozzáférhetõ publikációk és kiadványok alapján (lásd 15. és 16. lábjegyzet) bebizonyítható, hogy a Wannsee-jegyzõkönyvnek mind az elsõ, mind a második változata egy szimpla hamisítás.**

5. Fénykép - és filmfölvételek

5.1 Hamisított, illetve megtévesztõ módon hozzárendelt fényképek

A következõ szembeállítás a legismertebb példák egyike arra, hogyan hamisítanak, manipulálnak képeket, illetve vesznek ki az összefüggésbõl, hogy a *néppedagógiailag kívánatos történelemképet* [17] propagálják.

A Wehrmacht-kiállítás szelektív ábrázolása	**Teljes kép: Az asszony a gyerekkel fedezéket keres a többi katona mögött, az álló katona egy ellenfélre céloz.**

A baloldali képnek, amelyet többek között az elsõ Wehrmacht-kiállításnál [18] mutattak, azt a benyomást kell keltenie, hogy egy német katona közvetlen közelrõl egy asszonyra céloz, aki magához szorítja gyermekét. Az egész képet szemlélve egy teljesen más benyomás keletkezik: A kép jobboldalán három további katona látható, akik feltehetõleg az ellenséges tüzelés elõl fedezékbe mennek. A katona nem az asszonyra céloz, hanem egy, a képen nem látható ellenfélre. Az asszony is éppen a fedezékbe igyekszik.

A Wehrmacht-kiállítás szervezõi éveken keresztül visszautasították a jogos kritikát és a történészeket és a kor tanúit, akik felhívták a figyelmet a durva hibákra és manipulációkra, tisztességtelen szándékkal vádolták meg. Csak miután külföldi történészek is kételkedni kezdtek a kiállítás szeriozitásában, hívtak össze egy történészbizottságot, hogy megvizsgálják a képek valódiságát. 1999 õszén a szakértõk arra az eredményre jutottak, hogy a bemutatott 801 db kép 90 %-a hamisított, hibás hozzárendelésû vagy bizonytalan eredetû [19].

Ha egy valóban független bizottság foglalkozna a képekkel és filmekkel, amelyeket ma a holocaust bizonyítására mutatnak be, az eredmény nagy valószínûséggel hasonlóan megsemmisítõ lenne. Az alábbi példa Udo Walendy munkájából *"Képdokumentumok a náci zsidóüldözésrõl"* származik.

Az alábbi képeket összehasonlítva egyértelmûen felismerhetõ, hogy H. Eschwege *"Kennzeichen J = Jele: J"* címû könyvében egy 1946-ban keletkezett képet mutat be a gettókba és megsemmisítõ lágerekbe irányuló szállítások dokumentálására. Mivel a retusált kép eredetije még megtalálható, Walendy egyértelmûen be tudta bizonyítani ezt a hamisítást.

Hamisított kép - H. Eschwege: *Jele J*	**Az eredeti kép** a Hamburgi Vasúti Igazgatóságnál: *Tehervonatok menekültekkel 1946-ban. Emberekkel teli nyitott vagon a Ruhr-vidék felé, a háttérben emeletes vonat Lübeck felé*

Amikor 1945 tavaszán amerikai és brit csapatok a Birodalom területén lévõ lágereket átvették, csontvázzá lesoványodott embereket és hullák hegyeit találták. Talán senki nincs, aki ne látta volna ezeket a fotókat. Épp ilyen fotókat manipulálnak, hamisítanak és ragadják ki eredeti környezetükbõl elõszeretettel, hogy a hivatalosan propagált történelmi igazságot dokumentálják.

Mivel a halottakat ábrázoló képek tiszteletet váltanak ki, alig mer valaki a képek származására, hitelességére és hozzárendelésére rákérdezni. Evvel a perfid módszerrel helyettesítik a jogos kérdéseket egy nagy adag érzelemmel és megdöbbenéssel.

Rémhírpropaganda anno 1979: Bergen-Belsen tífuszhalottai, hamisan auschwitzi elgázosítási áldozatként beállítva õket. (Quick)

A fenti kép pl. egy tömegsírt mutat tífuszban elhunytakkal Bergen Belsen-ben. De a képet 1979-ben a teljesen hamis felirattal *"Auschwitz wie es wirklich war = a valódi Auschwitz"* közölték különbözõ német lapok, mint pl. a Quick. De mit bizonyítanak ezek a képek? A háború utolsó heteiben csakugyan rendkívül sokan haltak meg hiányos táplálkozás, kimerülés és járványok következtében. Az 1944-es év vége felé a civil lakosság számára is drámai módon megromlott az ellátás.

A szállítási utak bombázása azt eredményezte, hogy a lágereket nem tudták élelmiszerrel ellátni. Mivel a front közeledett, a keleti területek lágereinek lakóit nyugati lágerekbe szállították át, melyek szintén reménytelenül túlzsúfoltak és hiányos ellátásúak voltak. Járványok terjedtek, amelyeket alig lehetett megfékezni. Ennek a katasztrofális folyamatnak az eredményeképpen pl. Dachauban az utolsó négy hónapban több ember halt meg, mint az öt elõzõ háborús évben összesen [20].

Hogy a nyugati táborokban felvett képekkel illusztrálják Auschwitz szörnyûségeit, egy kézenfekvõ kérdést vet fel: **Hova lettek a fényképek, amelyeket a szovjet hadsereg készített a felszabadítás napján?**

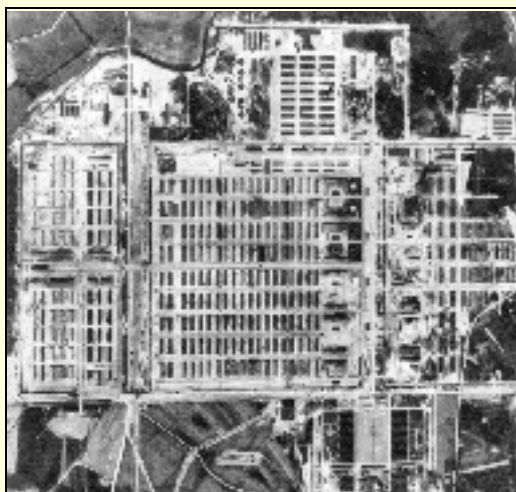
Az Auschwitz-Birkenaui KZ foglyai a felszabadítás napján

A szovjetek Auschwitzot kb. 3 hónappal a háború vége elõtt érték el. A láger felszabadításakor számos fénykép készült a tábor lakóiról, amelyeket ritkán mutatnak a nagyközönségnek. Ennek oka: A viszonylag jó állapotban lévõ emberek nem illenek a ma propagált "Auschwitzi megsemmisítõ tábor" képéhez.

Felmerül a kérdés továbbá, miért nem készítettek egyetlen egy fényképet sem a felszabadítás napjaiban a gázkamrákról, amelyeket évtizedek óta a turistáknak mint eredetit mutatnak be, és miért írt a Pravda 6 nappal a felszabadítás után elektromos futószalagon végzett tömeggyilkosságokról [1].

5.2 Szövetséges légifelvételek

A légifelderítés a II. világháború vége felé már meglehetõsen fejlett volt, és ebben az idõben értékes képdokumentumok keletkeztek, melyek nem csak a történészek számára rendkívül fontosak. Így például még ma is azonosítanak és hatástalanítanak fel nem robbant II. világháborús bombákat légifelvételek alapján.

Az Auschwitzi láger légifelvétele 1944. május 31-én

A hivatalos történelemírás szerint Auschwitz-ban rövid idõn belül (három hónapon belül, 1944 májusa és július között) 400.000 magyar zsidót gázosítottak el és égettek el [21]. Valamennyi szakértõ egyetért abban, hogy a krematóriumok kapacitása egy ilyen óriási mennyiségû holttest elégetéséhez nem lett volna elegendõ. Ezért, - állítja néhány történész, - a holttestek nagy részét árkokba temettél el.

Alátámasztja ezt az 1944. május 31-i retusálatlan légifelvétel? [22] (Kattintson a képre kinagyításhoz.) Ezen a napon állítólag 15.000 magyar zsidó érkezett Auschwitzba. Az ezt megelõzõ két hétben állítólag 184 ezret szállítottak be. A légifelvételen ennek a példátlan megsemmisítési akciónak legalább halvány jelei kellene, hogy látszódjanak.

Ha az 1944. május 31-i képet figyelmesen megnézzük, a következõt állapíthatjuk meg: Nincs nyoma nyílt árkoknak, melyekben naponta 12.000 embert elégettek, nincsenek emberek a krematóriumok elõtt, melyekben a gázkamráknak kellene lenniük, nincsenek füstölgõ kémények, melyekrõl a szemtanúk szóltak. [23]

5.3 Filmek

Közvetlenül a háború után mutatták be német hadifoglyok százezreinek és a német polgári lakosságnak a *"Todesmühlen = A halál malmai"* c. "dokumentumfilmet". A filmnek a lágerek szörnyûségeit kellett ábrázolnia és a német nép átnevelésére szolgált. De a film éles ellentmondásokat váltott ki és hitelességét sok nézõ kétségbe vonta. Így pl. Chamberlin helyenkénti nyugtalanságokról tudósít, melyek alkalmával az érintett közönség ellenállását csak erõszakkal lehetett letörni [24].

Kortárs tudósítások szerint a kritikát az okozta, hogy a koncentrációs táborok valószínûleg autentikus képsoraihoz a kibombázott német városok hullahegyeit illetve az »*automatic arrest*« lesoványodott német

internáltjainak képeit fûzték hozzá KZ-áldozatként ábrázolva õket [25]. Totális hamisításként leplezõdött le idõközben az egyik filmdokumentum, amelyet az amerikaiak a Nürnbergi Perekben bizonyítékként nyújtottak be. A film a meggyilkolt zsidók aranyfogainak megtalálását mutatja be a Frankfurti Reichsbankban [26]. A per alatt és a késõbbi kutatások alatt bebizonyosodott, hogy az amerikaiak ezt a jelenetet elejétõl végéig megrendezték [27].

A **holocaust** (a görög *holos* = teljes és *kausis* = tûz szavakból származtatva) szót sem a nácik, sem a gyõztes hatalmak nem használták és Németországban csaknem teljesen ismeretlen volt. Még az 1979-es nagy Brockhaus lexikon sem tartalmazza etimológiai magyarázatát. A négy részes, Marvin Chomski által rendezett **"Holocaust"** címû, 1979 januárjában sugárzott TV-film sugárzása után azonban közismertté vált a fogalom.

A szó szoros értelmében máról holnapra egész Németország megrendüléssel beszélt az újonnan megtanult fogalomról [28]. Bár Marvin Chomski "doku-soap"-jának kevés köze volt a realitáshoz, a film propaganda szempontból teljes siker volt. A film óta emóció, pátosz és megrendülés néz szembe a hivatalos történelmi igazságot megkérdõjelezõ kérdésekkel.

A **"Schindler listája"** (1993) c. film bár valamennyivel árnyaltabb ábrázolású, mégis nagy a propagandisztikus hatása, hiszen az ilyen filmek közönségének évtizedek óta szuggerálják, hogy a történelmi igazság éppen aktuális változatában kételkedni tabu. Addig, amíg az ebben érdekelt köröknek sikerül a "holocaust" téma tényeken nyugvó, nyilvános megvitatását megakadályozni, mindig jönni fognak újabb és újabb filmek ebbõl a fajtából és egyre jobban el fognak távolodni a történelmi igazságtól.

6. Tanúvallomások

Ha a holocaustról szóló standard-mûveket tanulmányozzuk mint pl. Raul Hilberg *Die Vernichtung der europäischen Juden = Az európai zsidók megsemmisítése* [29], Eugen Kogon *Der SS Staat = Az SS-állam* [30] vagy Jean-Claude Pressac *Les crématoires d'Auschwitz = az auschwitzi krematóriumok* [31], meglepõdve állapíthatjuk meg, hogy a hagyományos holocaust-irodalom egyetlen egy eredeti dokumentumot sem idéz, amely a holocaust propagált változatát alátámasztja.

A neves francia történész J. Baynac 1996-ban egy újságcikkben beismerte, hogy a holocaust ismert ábrázolása néhány tanú vallomásán alapszik [32]. Ezek nem pártatlan semleges tanúk voltak, hanem csaknem kizárólag egykori KZ-foglyok, akik részérõl nem volt várható objektivitás a németek felé. Az ilyen jellegû tanúvallomásokat a jogászok jó okkal a legkevésbé hiteles bizonyító eszköznek tekintik.

6.1 Nürnberg Az utolsó csata

David Irving brit történész *Nürnberg - Die letzte Schlacht* = Nürnberg - az utolsó csata [33] c. könyvében szemléletesen ábrázolja, milyen eszközöket alkalmaztak a gyõztesek, hogy bebizonyítsák a zsidókon elkövetett tömeggyilkosságokat. A könyv mindenkinek ajánlható, aki a nemzetközi jog eme sötét fejezete iránt érdeklõdik. Már egy rövid pillantás az IMT (Nemzetközi Katonai Törvényszék) szabályzatába meggyõzi az embert, hogy itt nemcsak hogy figyelmen kívül hagyták a jogállamiság alapvetõ szabályait, hanem egyenesen gúnyt ûztek azokból. Néhány példa:

A 18. cikkely elõírta a gyorsított ügymenetet. Ez a passzus lehetõvé tette a vádlóknak, hogy csak a terhelõ dokumentumokat vegyék figyelembe a tonnaszámra lefoglalt dokumentumokból. Felmentõ dokumentumokat vagy tanúvallomásokat szisztematikusan elfojtottak.

A 19. cikkely szószerint: *"A tribunál nem köteles a bizonyítási eljárásmód általános szabályait figyelembe venni. A lehetõ legnagyobb mértékben ragaszkodni kell egy gyors és informális eljárási módhoz, és minden beadványt elfogadunk, amely hasznos a bizonyítás számára."* Ez a rendelkezés a gyakorlatban azt jelentette, hogy az ügyész minden vádat ellenõrizetlenül elfogadott terhelõ anyagként, míg a védelem számára nem volt megengedett a védelmet szolgáló anyagot benyújtani vagy bizonyítási eljárást kérni, vagy a vád tanúit kihallgatni. Revízió vagy fellebbezés kategorikusan ki volt zárva.

A 21-es cikkely szó szerint: *"A bíróság ne kérjen általánosan ismert tényekhez bizonyítékokat, hanem hivatalosan vegye azokat tudomásul."* Így sikerült aztán a gyõztesek törvényszékének "minden idõk legnagyobb tömeggyilkosságát" mint bizonyított tényt prezentálni, anélkül, hogy egyetlen egy esetben is elvégeztek volna egy törvényszéki boncolást egy olyan áldozaton akit " úgy gázosítottak el". Az állítólagos bûntárgyakhoz (gõz-, vákuum- és gázkamrák, atombombák, légkalapács, földalatti krematóriumok) további magyarázatot nem fûztek.

6.2 Manipulált tanúk

Röviddel a háború után hiányzott még a "rendezés" a számos tanúvallomás koordinálásához. Csak így magyarázható, hogy az állítólagos vagy tényleges szemtanúk egymásnak teljesen ellentmondó vallomásokat tettek eskü alatt. ("written affidavits"), melyek abszurd dolgokat tartalmaztak. Így pl. csak Treblinkára nyolc különbözõ ölési módot részleteztek, többek között az áldozatok beszórását oltatlan mésszel, vagy a már említett vákum- és gázkamrákat.

Auschwitz vonatkozásában is jelentõsen ellentmondtak egymásnak az ábrázolások kezdetben. A lengyel ellenállás tudósításaiban sehol nem volt szó Zyklon B-rõl, ehelyett harci gázokról, elektromos áramot vezetõ futószalagokról és légkalapácsokról tudósítottak [34].

1945 márciusában egy szovjet bizottság közzétette jelentését az Auschwitzi halálkombinátról [35] . A Nürnbergi perek tanúit kétségtelenül jelentõsen befolyásolták az errõl szóló sajtójelentések. Így a kezdeti ellentmondások ellenére késõbb már minden tanú egyhangúlag állította, hogy Auschwitzban nem kevesebb, mint 4 millió embert öltek meg gázkamrákban Zyklon B-vel. Meglehetõsen sokáig, az ötvenes évek közepéig tartotta magát a tusolófejes változat, valakik egyszerûen nem tudtak a kedvenc elmélettõl elrugaszkodni, mely szerint kinyitották a zuhanyzót és víz helyett cianidgáz ömlött ki. E sorok fordítója az ötvenes évek végén kisdiákként látott tusolófejes propagandafilmet iskolájával...

6.3 Abszurd és bizonyíthatóan hamis tanúvallomások

Ha a vád kizárólag tanúvallomásokra támaszkodik, a tanúk védelem általi alapos kikérdezése minden büntetõper elengedhetetlen része. Az IMT-alapszabályok azonban éppen ezt nem tették lehetõvé, mert a legtöbb tanú csupán "eskü alatti írásos tanúvallomást (written affidavits)" tett és a tárgyaláson meg sem jelent. Így a tanúk vizsgálódás nélkül állíthatták a legabszurdabb dolgokat.

Franz Blaha szemtanú például azt állította "written affidavit"-jában [36], hogy Dachauban sok embert öltek meg gázzal, de semmiféle közelebbi adatot nem közölt, milyen gázt használtak és mennyi embert öltek meg. Blaha tanúvallomása alapján Dachau számított 1960-ig a náci rezsim legfontosabb megsemmisítõ táborának. Csak miután számos kortárs szkeptikus kérdései következtében kiderült, hogy Blaha vallomása egy síma hazugság volt, kényszerült a Dachau-i KZ emlékhely egy tábla elhelyezésére az állítólagos gázkamrában a **"nem volt üzemben"** felirattal.

Rodolf Vrba, alias Walter Rosenberg az auschwitzi gázkamrák egyik legfontosabb és legtöbbet idézett szemtanúja. Könyvében [37] nagy precizitással, *szinte fanatikusan tisztelve a pontosságot* (Alan Bestic a könyv elõszavában) írja le az auschwitzi elgázosításokat. De amikor Vrba-t 1985-ben elõször hallgatta ki egy

kanadai ügyvéd és tett fel neki keresztkérdéseket, néhány kibúvó és mentõ hazugság után beismerte, hogy egyetlen elgázosítást sem látott. Kijelentette továbbá, hogy könyvének írásakor élt az írói szabadsággal ("licentia poetarum") [38].

Paul Rassinier

Paul Rassinier, francia szocialista és ellenálló, maga is évekig volt fogoly Buchenwald-Dora-ban, a háború után behatóan foglalkozott a tanúvallomások hitelességével.
"Az európai zsidók drámája" [39] c.mûvében a következõ eredményt közli:

15 év óta mindahányszor, ha valaki nekem Európa bármely nem szovjet megszállású szegletében egy tanút nevezett meg, aki maga is tanúja volt az elgázosításoknak, idõt nem fecsérelve odautaztam, hogy felvegyem a vallomását. Mindig ugyanaz történt: Aktákkal a kezemben a tanúnak olyan sok és igen precíz, pontos kérdést tettem fel, hogy az szemmel láthatólag igen rövid ideig tartotta fenn a hazugságait, és rövid idõ után avval magyarázkodott, hogy egy igen jó - sajnos közben elhunyt - ismerõse mesélte el neki ezeket a dolgokat, akinek kijelentéseit nem lehet megkérdõjelezni. Ilyen módon több ezer kilométert tettem meg keresztül-kasul Európában.

Akik a holocaust fontos tanúinak hitelességével szeretnének behatóbban foglalkozni, az alábbi, német nyelvû irodalomra hívjuk fel a figyelmét:

Manfred Köhler	***A holocaust tanúvallomásainak és a tettesek vallomásainak értéke***
Robert Faurisson	***Auschwitz gázkamráinak tanúi***
Jürgen Graf	***A háború alatti elgázosítások tanúinak vallomásai a német koncentrációs táborokból***

7. A kor tanúi a médiákban

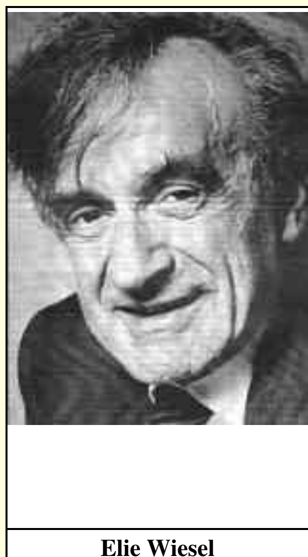
Ki nem ismeri õket, a szemtanúk mindig hasonló beszámolóit a szelekciókról, gázkamrákról, gázkemencékrõl. Tiszteletteljes áhítattal hallgatja a milliós publikum a legvadabb történeteket. Alig valaki mer rákérdezni a hihetetlen történetek részleteire. Néhány példa:

7.1 Elie Wiesel

Elie Wiesel, aki állítása szerint több megsemmisítõ tábort élt túl, egyszerûen maga a TANÚ. De elõször francia nyelven megjelent könyvében *"Az éjszaka* " [40] egyetlen utalás sem található gázkamrákra. ehelyett több helyen leírja, hogyan dobtak élõ embereket *"égetõ gödrökbe, amelyekbõl gigantikus méretû lángok csaptak fel, miközben az áldozatok néha órákon keresztül birkóztak a halállal".*

Könyvének vége felé Elie Wiesel beszámol az utolsó napokról Auschwitzban. Amikor már csak napok kérdése volt, hogy odaérnek a szovjet csapatok, az õrszemélyzet elhatározta a tábor feladását. A fogvatartottak választhattak, hogy bevárják-e a lágerben a szovjeteket, vagy a németekkel nyugat felé vonulnak. Egy rövid tanácskozás után apjával mind a ketten úgy döntöttek - mint sok ezren mások -, hogy inkább nyugat felé mennek kínzóikkal, mintsem hogy a felszabadítókra várjanak. Magyarázatot erre a különös döntésre nem ad Elie Wiesel.

Hogy a hivatásos holocaust-túlélõ ilyen kényelmetlen részletkérdéseket elkerüljön, az egész tematikát egy *"felfoghatatlan és megmagyarázhatatlan vallásos misztériumnak"* nyilvánította.

Elie Wiesel

Elie Wiesel elõadásonként 25.000 dollárért rendszeresen megkísérli az általa teremtett misztériumot megmagyarázni. [41]. De hiába is várnánk objektivitást és tárgyilagosságot olyan valakitõl, aki a következõt nyilatkozta:

"Minden zsidónak meg kell õriznie szívében egy helyet a gyûlölet számára. Egy egészséges, erõs gyûlölet számára minden iránt, ami a németet jelenti és a németben tovább él" [42].

Sem Wiesel élénk fantáziája, sem gyûlöletteljes szavai nem tartottak vissza több mint 80 német parlamenti képviselõt attól, hogy 1986-ban Béke-Nobel-díjra javasolják, "mert ez egy nagy bátorítás azok számára, akik aktívan harcolnak a megbékélésért." Mint ismeretes, meg is kapta a Béke-Nobel-díjat, a megbékélés hangjait azonban a Nobel-díjas Wieseltõl sem lehet hallani.

7.2 Martin Niemöller

Martin Niemöller evangélikus lelkész, aki a háború után hosszú ideig egy pacifista mozgalom élén állt, sokáig viselte az ellenálló és sokéves KZ-lágerlakó glóriáját. Fõleg a kommunisták idézik gyakran és szívesen szavait; *"Amikor elvitték a kommunistákat, nem tiltakoztam, hiszen én nem voltam kommunista."*

Martin Niemöller

De ha mai tisztelõi elolvasnák 1935-ben megjelent könyvét *"A tengeralattjárótól a szószékig"*, ugyancsak elcsodálkoznának, vagy inkább elszörnyülködnének. Adolf Hitler tiszteletére írt ódái sem az ellenálló lelkületet igazolják. A Pfarrerbund (plébánosok szövetsége, a kommunista világ békepapjaihoz hasonlíthatók) akkori elnöke, Martin Niemöller, a következõket közölte a tagokkal egy körlevélben:

"A Pfarrerbund tagjai feltétel nélkül állnak a Führer Adolf Hitler mögött"

A közhiedelemmel ellentétben Niemöllert nem azért tartóztatták le és dugták KZ-be, mert szembeszállt a nácikkal, hanem egy viszonylag jelentéktelen vita miatt az egyházak helyérõl és szerepérõl a Harmadik Birodalomban. Mivel Hitler nem tûrt viszályt az egyházakon belül, Niemöller 1938-tól 1945-ig különbözõ koncentrációs táborokban volt, legutoljára Dachauban. Mint a Führer személyes foglya, jelentõs privilégiumokat élvezett és - számos tényleges ellenállóval ellentétben - jóltápláltan és károsodás nélkül élte át a háborús idõket.

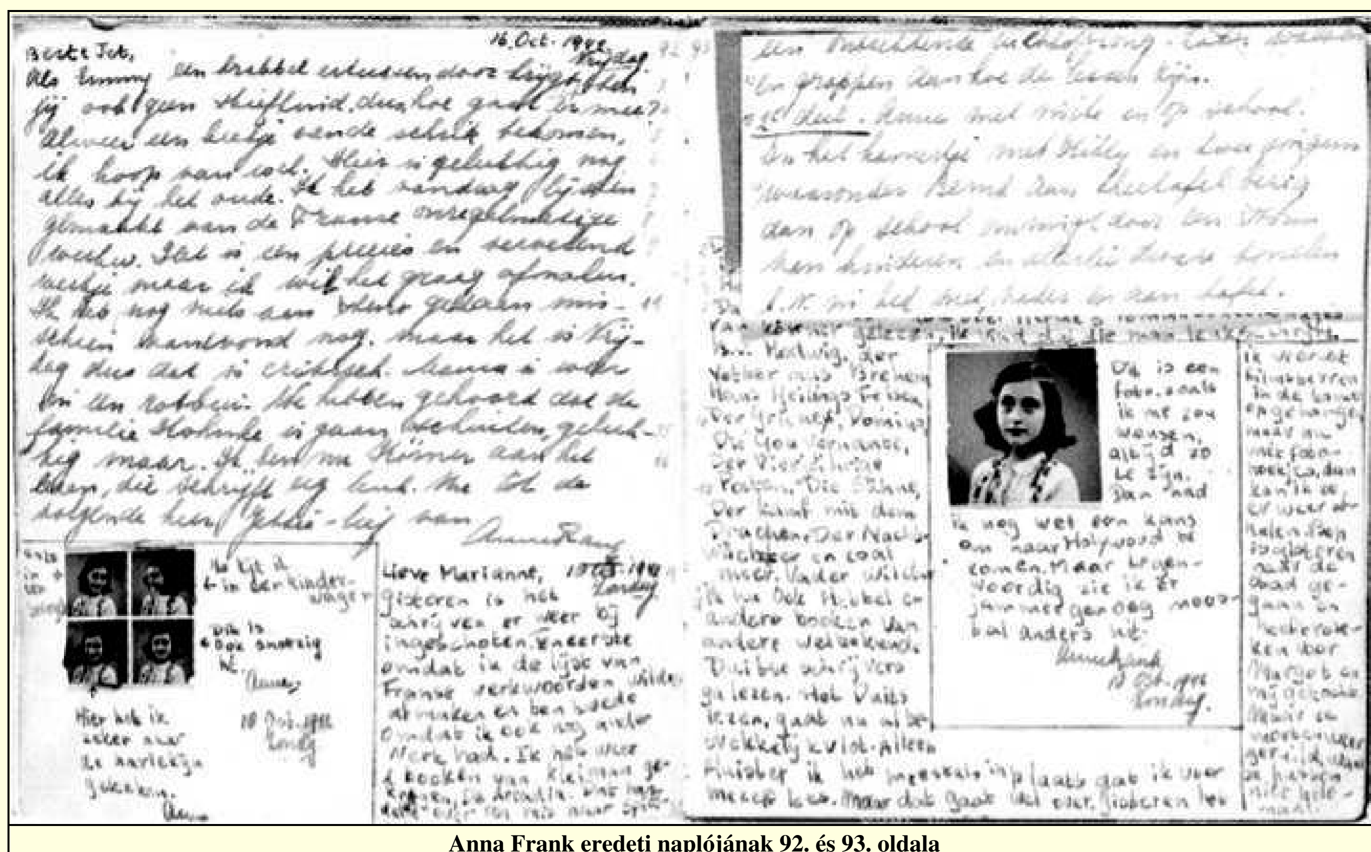
A háború után *"Az út a szabadba"* címû könyvében azt állította Niemöller, Dachauban 238.756 zsidót *"égettek el"* és hogy ott gázkamrák üzemeltek [43]. Idõközben kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy Dachau egész mûködési ideje alatt összesen kb. 200.000 embert szállítottak be, akiknek csak egy kis része volt zsidó. Ugyancsak bebizonyosodott, hogy Dachauban sohasem mûködött gázkamra.

Mi indíthatta ezt a nagytekintélyû egyházi embert arra, hogy így hazudjon, és ezen túlmenõen minden egyes kínálkozó alkalommal a német kollektív bûnösség meséjét prédikálja? Bármik is voltak motívumai: Niemöller tiszteletes is felelõs azért, hogy a gyõztesek rémhírpropagandájából fokozatosan "történelmi igazság" lett.

7.3 Anna Frank

Anna Frank naplója évtizedek óta kötelezõ olvasmány minden iskolás gyerek számára a nyugati világban. A Fischer Taschenbuch-Verlag (zsebkönyvkiadó) evvel összefüggésben a *"zsidók genocídiumának jelképérõl és dokumentumáról"* beszél. Az amszterdami **Anna Frank Ház** *"a holocaustra nyíló ablakot említi."*

Anna Frank naplóját a holocaust fontos bizonyítékának tekintik, jóllehet a mai napig nincs tisztázva a szerzõ kiléte. A sok ellentmondásos és képtelenségeket tartalmazó leíráson túl szembeötlõ egy olyan kézírás, amely nem jellemzõ egy fiatal lányra. Még különösebb az a körülmény, hogy a naplóbejegyzések két különbözõ kéztõl származnak. Az egyik stílus gyakorlatlan, és inkább jellemzõ egy fiatal leányra, a másik folyékony, gyakorlott és inkább egy felnõtt stílusa.

Anna Frank eredeti naplójának 92. és 93. oldala

Az eredeti naplóba az amszterdami **Anna Frank Házban** lehet betekinteni. Még egy grafológiában járatlan embernek is fel kell hogy tûnjön a két különbözõ kézírás. Egy bírósági eset keretében 1980-ban megbízták a Német Szövetségi Nyomozóhivatalt a kézirat vizsgálatával. A vizsgálat megállapította, hogy a napló egyes részeit golyóstollal írták. Ne feledjük: az elsõ golyóstollak 1951-ben kerültek közhasználatba.

A baloldali liberális "Spiegel" beszámolt ennek a vizsgálatnak az eredményérõl, és arra a következtetésre jutott, hogy a napló valódisága kétséges [44].

Olvasóink közül bizonyára nem egy fölteszi a jogos kérdést, hogyan ismerte el annyi kiadó a világon hitelesnek a kéziratot és adta ki ezt a naplót. Nos, Anna Frank apja, Otto Frank, pontosan ismerhette a "napló" gyenge pontjait és 1980-ban bekövetkezett haláláig megakadályozta az eredeti kézirat vizsgálatát és kritikus méltatását. A holland Contact kiadó 1947-ben az elsõ kiadáshoz csupán egy géppel írt, Otto Frank által átdolgozott változatot kapott [45]. Fordítások más nyelvekre az elsõ hollandiai kiadás alapján történtek.

Anna Frank sorsa kétségtelenül tragikus és nem szabad relativizálni. De fiatalok millióinak indoktrinálása egy ilyen kétséges eredetû "napló" segítségével kegyeletsértõ és semmivel sem indokolható. Az Anna-Frank-Alapítványnak elõbb utóbb lehetõvé kell tennie a tisztánlátást a *"holocaustra nézõ ablakon keresztül"* és a holocaust mítosz egyik legfontosabb ikonját ténylegesen a nevén kell nevezni: egy ismeretlen szerzõ irodalmi mûvének.

7.4 Nyiszli Miklós

A jeruzsálemi Eichmann-perrel egyidõben a Quick nevû müncheni magazin öt folytatásban közölte egy Dr. Nyiszli Miklós nevû egyén visszaemlékezéseit, ai azt állította, hogy Mengele asszisztense volt. Nyiszli könyve, *"Orvos voltam Auschwitzban"*, az elsõ hiteles auschwitzi beszámolónak számított egy szemtanú tollából [46]. A könyv magyarul 1947-ben egy romániai kiadónál jelent meg.

Aki azonban Nyiszlitõl a gázkamrák részletes leírását várja, az csalódni fog. Aki állítása szerint számtalan elgázosítást látott közvetlen közelrõl, olyan beszámolót írt, amely hemzseg az abszurd túlzásoktól és ellentmondásoktól. Nyiszli tudósít például négy db 200 m hosszú gázkamráról, amiket a mai napig nem találtak meg, és a szövetségesek egyetlen légifelvételén sem láthatók. A titokzatos gázkamrákban állítólag naponta 25.000 zsidót gázosítottak el, tehát a láger egész mûködése alatt összesen 36 milliót.

Hogy a világ zsidóságának összlétszáma csak kb. 16 millió volt, nem zavarta Nyiszlit fantasztikus leírásainál. Nyilván kiadói sem tartották fontosnak a leírtak valószínûségének vizsgálatát.

7.5 Binjamin Wilkomirski

Az 1995-ben a Suhrkamp-kiadónál *"Bruchstücke. Aus einer Kindheit = Töredékek. Egy gyermekkorból"* címû könyv Binjamin Wilkomirskitõl példaszerûen mutatja, milyen jellegûek és mennyi az értékük a holocaust témával kapcsolatos szemtanúi beszámolóknak. Könyvében azt állította Wilkomorski, gyermekként túlélte Auschwitz és Majdanek megsemmisítõ táborokat, 9 éves korában került Lengyelországból Svájcba, ahol örökbefogadták. Binjamin Wilkomirski leírásait három éven keresztül hitelesnek fogadták el a "holocaust-szakértõk". A sajtó az autobiográfiai mûvet úgy ünnepelte, mint az "utolsó szöget a holocaust-tagadók koporsójában".

Azonban a svájci Daniel Ganzfried pontosan utánajárt a gyerek szokatlan történetének, aki túlélt két megsemmisítõ tábort és a következõ eredményre jutott: Binjamin Wilkomirski 1941. február 12-én született Bielben Yvonne Berthe Grosjean házasságon kívüli gyermekeként, a Bruno keresztnevet kapta, gyermekotthonba került, és 1945-ben egy Doessekker nevû házaspár adoptálta. A gyermekkor Rigában, Majdanekben és Auschwitzban: **kitalálás**. Ganzfried a Wilkomirski-eset összefoglalásában a következõ kérdést teszi fel:

Hogyan lehetséges az, hogy minden komolyabb lap irodalmi melléklete úgy ünnepelte ezt a könyvet, mintha az Ószövetség eredeti kéziratát találták volna meg? [47]

Jó kérdés. De mi motivál embereket arra, hogy a legborzasztóbb rémmeséket találják ki, és aztán azt állítsák, hogy ezeket átélték. A kérdéssel kapcsolatban a francia Germaine Tillion, akit a francia ellenállás tagjaként tartóztattak le és hurcoltak a Ravensbrücki nõi koncentrációs táborba, a következõ gondolatokat írta le:

"A személyek (akik a rémmeséket kitalálják), *sokkal többen vannak, mint gondolnánk. Egy olyan tér, mint a koncentrációs táborok világa, kiváló táptalajt biztosított a szadomazochista képzelgéseknek és evvel ezek a személyek rendkívüli mûködési területhez jutottak. Számos lelki sérülttel találkoztunk, félig gazemberek, félig õrültek, akik hasznot húztak egy elképzelt, imaginárius deportációból. Találkoztunk továbbá - valóban deportált - személyekkel, akiknek beteges agya igyekezett a szörnyûségeket, amiket átéltek, vagy amikrõl hallottak, még jobban eltúlozni, és ez sikerült is nekik. Ráadásul akadtak kiadók, akik ezeknek az agyrémeknek egy részét kiadták, mégpedig félig-meddig hivatalos kiadványokban. De sem a kiadóknak, sem a hivatalos kiadványok szerkesztõinek nem bocsátható meg amit tettek, hiszen a legegyszerûbb vizsgálattal le lehetett volna leplezni a csalást* [48]."

A Wilkomirski-eset óta a pszichológusok nevet is adtak ennek a pszicho-patológiai esetnek: **Wilkomirski-szindróma.**

A fordító megjegyzése: Aki volt már zárt világban (börtön, katonaság) csak meg tudja erõsíteni Germaine Tillion megfigyelését. Egy ilyen közegben mindig vannak emberek, akik minden (szörnyûséget) tudnak, mindennél ott voltak, a leghihetetlenebb dolgokat átélték. Mennyivel erõsebb lehetett a késztetés a rémmesék kitalálására egy olyan közegben, amely valóban nem üdülõ volt és a kimenetel végig bizonytalan volt. Ne feledjük: Mindez azután történt, miután Amerikában nyilvánosságra hozták a Kaufman-tervet, mely szerint a

háború után minden német férfit sterilizálni kell. Csoda lenne, ha egy SS-katona ezeket hallva megfenyegette az õrzésére bízott foglyokat egy éppen ott heverõ halálfejes dobozra mutatva? Csoda lenne, ha a foglyok komolyan vették a fenyegetéseket, és hozzá is toldottak még?

8. Beismerõ vallomások

Láthattuk, a sokat idézett szemtanúk - mint Rudolf Vrba, Franz Blaha, Elie Wiesel, Wilkomirski, Nyiszli - vallomásai semmiképp sem alkalmasak a zsidókon gázkamrában végrehajtott tömeggyilkosság akárcsak megközelítõ bizonyítására. Ezért a hivatalos történetírás szívesen utal a tettesek számos beismerõ vallomására. Hogy milyen körülmények közt jöttek létre ezek a beismerõ vallomások, és milyen bizonyító erejük lenne egy jogállami bírósági eljárásban, bemutatjuk néhány példán keresztül.

8.1 Rudolf Höss

Auschwitz elsõ lágerparancsnokának, Rudolf Höss-nek beismerõ vallomása emberek milliói tervszerû, ipari méretû megsemmisítésének legtöbbet idézett "bizonyítéka". **Aleksander Lasik** lengyel történész a következõket mondta ennek a vallomásnak a jelentõségérõl:

"Rudolf Höss, sokkal inkább, mint más lágerparancsnok, részese lett a történelemírásnak. A személy, aki Auschwitzot alapította és vezette, minden könyvben megjelenik, amely a zsidók II. világháború alatti sorsával foglalkozik."

Rudolf Höss magára vállalata a felelõsséget 3 millió ember haláláért, akik parancsnoksága alatt 1940 és 1943 között Auschwitzban haltak meg. Bár Hössnek, mint egykori parancsnoknak sokkal inkább tisztában kellett volna lennie a láger halottainak számával, aláírt egy angol nyelven fogalmazott vallomást, amelyben a bevallott szám 30-40-szer magasabb a dokumentumokkal bizonyítottnál [49].

Hogy hogyan érték el a britek Höss vallomását, kínzóinak egyike, Rupert Butler 1983-ban megjelent könyvében érzékletesen írja le: Hösst három napig fizikai és pszichikai kínzásnak vetették alá, mielõtt egy 8 oldalas, angol nyelven géppel írott dokumentumot aláírt [50]. Minden jogász megerõsíti, hogy az ilyen módon elért vallomás annyit sem ér, mint a papír, amire írták [51].

Egyes történészek mégis görcsösen ragaszkodnak a kínzással kicsikart vallomáshoz. Kétségbeesett mentési kísérletként rámutatnak Höss "memoárjaira", amelyeket állítólag kivégzése elõtt lengyel fogságban írt. Ezeknek a ceruzával írt följegyzéseknek az eredetijét a mai napig nem vizsgálhatta meg független történész. Még Martin Broszat is, aki az emlékiratokat könyvként kiadta [52], csak a napló másolatát kapta kézhez. De még a másolatok alapján is fel kellett volna tûnnie egy lelkiismeretes kutatónak, hogy az állítólagos napló kézírása nem egyezik meg Hössnek (az aktákból és levelekbõl) ismert kézírásával [53].

Höss-sel kapcsolatban még egy megjegyzésünk van. Miért nem fogták perbe Nürnbergben, és miért szerepelt ott tanúként? Erre csak egyetlen logikus magyarázatot találunk. Höss-nek megígérhették, hogy ha tanúskodik maga ellen, akkor nem fogják perbe Nürnbergben. Az ígéretet betartották... Hogy aztán a vasfüggöny mögött mi történt, különösebb jelentõsége témánk szempontjából nincs. Figyelmesen olvasva egyébként Höss tanúvallomásai ébresztik a legkorábbi kételyeket a gázkamrákban. Höss kezdetben tusolófejekbõl kiáramló cianidgázokról beszél [54]. Késõbb aztán õ is kiköt a ma hivatalos verziónál, a bedobónyilásokon át bedobott dobozoknál. Betetézi ezt aztán avval, hogy úgy fogalmaz, kezdetben bedobónyílásokon át dobták be a Zyklon B-t tartalmazó dobozokat, késõbb tökéletesítették a módszert, és akkor már a tusolófejekbõl ömlött a cianidgáz [55]. Nos, ha lettek volna bedobónyílások, Höss sohasem beszélt volna tusolófejekrõl. Ha lettek

volna tusolófejek, amelyekbõl cianidgáz ömlött volna, Höss sohasem beszélt volna bedobónyílásokról. Hogy Höss mind a kettõt beismerte, illetve mind a kettõt mondatták vele, egyet bizonyít: Nem voltak sem bedobónyílások, és a tusolófejekbõl sem ömlött a gáz. Jellemzõ a világméretû félrevezetésre, hogy az Auschwitzot megjárt Kardos Klára, az ötvenes években papírra vetett visszaemlékezéseiben tusolófejekbõl áramló gázról beszél, de van olyan becsületes, hogy hozzáteszi, errõl hallomásból hallott [56].

8.2 Kurt Gerstein

Kurt Gerstein egészségügyi tiszt 1945 júliusában került francia fogságba és röviddel állítólagos öngyilkossága elõtt egy szerfölött furcsa és értelmetlen vallomást tett. A francia nyelven tett vallomásban többek között arról van szó, hogy a Belzec, Treblinka és Soibor táborokban összesen 25 millió embert öltek meg gázkamrákban és egy dízelmotor kipufogógázaival. Itt egy részlet a Gerstein-vallomásból:

"Jól megtölteni, rendelte el Wirth hadnagy. A meztelen emberek egymás lábaira lépnek. 7-800 ember 25 m2-en 45 légköbméterben! Heckenholt kezeli a dízelmotort, amelynek kipufogógázainak kell a szerencsétleneket megölni. Heckenholt SS-tizedes igyekszik a dízelt beindítani. De nem ugrik be. Két óra és 40 perccel késõbb - a stopper mérte - beindul a motor..."

Ennek a vallomásnak a szerzõje nagyon igyekezett a Belzec-i, Treblinkai és Soibor-i tömeggyilkosságokat bebizonyítani, de ezen a helyen minden valóságérzéke elhagyta. Egy 25 m2-es helyiségbe talán befér 800 nyúl, de semmiképp sem 800 ember. És hogy hogyan élt túl több száz ember 2 óra és 40 percet egy hermetikusan lezárt helyiségben, ugyancsak rejtélyes. Mindenesetre nem lett volna szükség dízelmotorra, mert az emberek 10 percen belül megfulladtak volna. Ilyen abszurditások miatt a Gerstein-dokumentumot hivatalos történészek kínosan elkerülik, jóllehet évtizedeken keresztül kulcsdokumentumnak számított és még az 1961-es Jeruzsálemi Eichmann-perben is bizonyítékként szolgált [57].

Gerstein sorsa annyiban hasonlít Höss-éhez, hogy miután megtette vallomását, kényelmetlenné válhatott megbízóinak. Az élõ Gerstein még visszavonhatja vallomását, a halott már nem.

8.3 Perry Broad

Cserébe az enyhe ítéletért vagy a szabadlábra helyezésért egyes vád alá helyezett személyek minden bevallottak, amit csak elvártak tõlük. Ennek tipikus példája Perry Broad, angol származású SS-katona, aki felügyelõ volt Auschwitzban és a háború után angol fogságba esett. Mivel Broad kétnyelvû volt, elõször tolmácsként alkalmazták. Utána a britek irányításával megfogalmazott egy jelentést, amely az akkor közszájon forgó rémhírpropagandára támaszkodva írta le az auschwitzi tömeggyilkosságokat [58]. Broad egykori SS-osztagvezetõ díja a szabadonbocsátás lett, míg sokakat, akik az igazsággal próbálták magukat védeni, halálra vagy hosszú börtönbüntetésre ítéltek.

8.4 Richard Baer

Hogyan jártak azok, akik visszautasították, hogy szabadonbocsátásukért cserébe olyan vallomást tegyenek, amelynek semmi köze nem volt az igazsághoz?

Az utolsó auschwitzi parancsnok, Richard Baer esete választ ad erre. Richard Baer új identitással élt a háború után Dassendorfban Hamburg mellett, Karl Neumann néven. 1960-ban leplezõdött le és az év december 20-án tartóztatták le.

Baer tudatában volt annak, hogy a hatvanas évek Németországában nem kell kínzástól félnie, és családját is biztonságban tudta. Ezért elõdjével, Rudolf Höss-szel ellentétben nem látott okot arra, hogy aláírjon egy olyan vallomást, amely nem felelt meg az igazságnak. A vizsgálati fogságban szilárdan kitartott amellett, hogy

Auschwitzban nem voltak gázkamrák.

A nagy közfigyelmet keltõ per kezdeményezõinek azonban egyáltalán nem volt mindegy, hogyan nyilatkozik a fõvádlott Auschwitzról. Ha az utolsó, még élõ Auschwitzi parancsnok határozottan ellentmond a gázkamratézisnek, vagy annak *abszurditását teszi nyilvánvalóvá*, a minden oldalról propagált történelemábrázolás kártyavárként omlik össze.

De mint köztudott, idáig nem fajultak a dolgok. Richard Baer, aki a legjobb egészségnek örvendett, 1963 júniusában még a per kezdete elõtt, tisztázatlan körülmények közt meghalt. Amíg élt, a per megkezdését érthetetlen okokból többször elhalasztották, Baer halála után viszont a már kitûzött idõpont elõtt megkezdték. Fritz Bauer fõügyész, egy emigrációból visszatért cionista zsidó, még a halál okának kiderítése elõtt elrendelte a holttest elhamvasztását [59]. Ezekre a titokzatos esetekre a közvélemény alig figyelt, sõt tudatosan nem kaptak teret a médiában. Ma sok, a korszakkal foglalkozó lexikonban hiába keressük Ricard Baer nevét, míg a mindent bevalló Höss nevével mindenütt találkozhatunk.

9. A holocaust legfontosabb bûnjele

A rémhírpropaganda számos verziójából csak egy maradt meg a köztudatban: emberek millióinak megölése külön e célból létrehozott gázkamrákban Zyklon B-vel. Bár ma minden iskolás gyerek meg tudja nevezni a "holocaust legfontosabb eszközét", de ha megkérdezik, mi is pontosan az a **Zyklon B** [60], általában azt válaszolják: Mérges gáz, amit a tusolófejeken keresztül vezettek be a gázkamrába. Az egykori dachau-i koncentrációs táborban még ma is láthatók a tusolófej-utánzatok, amelyeken keresztül állítólag bevezették a mérges gázt.

A közhiedelemmel ellentétben azonban a Zyklon B nem gáz, hanem egy rovarölõ granulátum, amely a szerves klórtartalmú szerek (pl. DDT) kifejlesztése elõtt világszerte a leggyakrabban alkalmazott rovarirtószer volt. Hatóanyagát, a hidrogén-cianidot [61] már 1915-ben alkalmazta az USA bevándorlási hivatala Ellis Island-on fertõtlenítésre és a tetvek elpusztítására. Késõbbi szerek, melyek az akkori Zyklon B-vel teljesen azonosak (mint pl. a Fumex, Detia Degesch), még ma is használatban vannak világszerte.

Zyklon B - doboz

Egy granulátum nehezen tud a tusolófejeken keresztül áramolni, még ha számtalan dokumentáció és játékfilm (pl. Schindler listája) így ábrázolja vagy szuggerálja, ezért a történészeknek van egy másik verziójuk is a Zyklon B-re: A Zyklon B granulátumot bedobónyílásokon keresztül dobták be a gázkamrákba. Ennek a változatnak a problémája az, hogy az amerikai légifelvételek szerint 1944-ben még nem voltak

bedobónyílások az auschwitzi gázkamrák tetején [62]. A bedobónyílások problematikáját részletesen taglalja a Rudolf tanulmány is, amire jelen írásunkban alább kitérünk.

Mire is használták a Zyklon B-t? A háború alatt Európa nagy részén dúlt a tífuszjárvány. A tífusz egy halálos betegség, amelyet a tetvek terjesztenek. Az ágyneműk, a ruházat és a szálláshelyek tetvetlenítése ezért életfontosságú volt a táborban fogvatartottak számára.

Üres Zyklon B - dobozokat gyakran prezentáltak a holocaust "bizonyságaként", noha ezek semmi mást nem bizonyítottak, mint hogy a táborokban ezt a rovarölõszert használták a járványok kitörésének megakadályozására. Még a hivatalos, holocaustverziót támogató történészek is beismerik, hogy az Auschwitzba szállított Zyklon B 95-98 %-át rovarölõszerként és nem emberek megsemmisítésére használták fel [63].

Más szavakkal: A táborokba szállított Zyklon B csaknem teljes egészét arra használták fel, hogy a tífuszjárványokat megakadályozzák, azaz, hogy az emberek életét megmentsék. Egy csöppnyi rész (2-5 %) pedig elegendõ lett volna, hogy ugyanazokat az embereket megöljék, akiknek az életét ugyanannak a szernek a 95-98 %-ával megmenteni igyekeztek?

A következõ kérdést is kikerülik a "komoly" történészek: Ha valóban létezett volna tervük a náciknak az emberek ipari méretû megsemmisítésére, akkor miért egy nehézkes hatású, késleltetett leadású, nehezen kezelhetõ szert alkalmaztak? Hiszen nagyhatású vegyi harcászati anyagok egész arzenálja állt rendelkezésükre, amelyeket egyébként Németország a háború során egyszer sem vetett be, még katonai célokra sem.

10. Szakértõi vizsgálatok

Egy hagyományos gyilkossági eset vizsgálatánál rutinszerûen vizsgálják a fegyvert, amellyel a bûncselekményt elkövették, hogy az eset kétség nélkül rekonstruálható legyen. Amikor a szovjetek az auschwitzi lágert elérték, a holocaust legfontosabb bûnjelét meg sem vizsgálták, de még csak egy fotó sem készült a gázkamrákról.

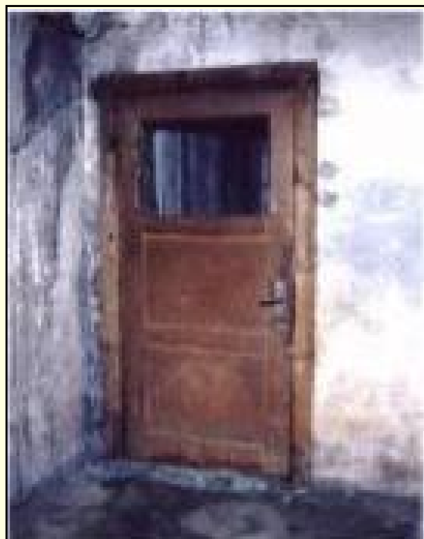
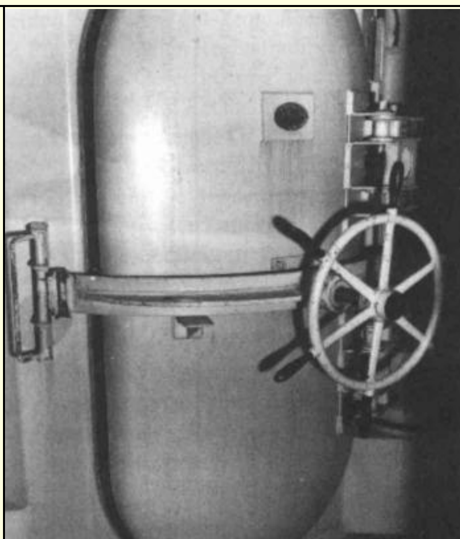
A Nürnbergi IMT-nél sem nyújtották be "minden idõk legnagyobb gyilkossága" eszközének törvényszéki vizsgálatát. Az egyetlen törvényszéki vizsgálat, amelyet a vád képviselõi benyújtottak, a Katyni tömeggyilkosságra vonatkozott [64]. Ebben az állt, hogy a német bevetési csoportok 20.000 lengyel tisztelt lelõttek, és Katyn mellett egy erdõben elföldeltek. Mint ahogy a 90-es években mindenki számára kiderült, a jelentés egy szimpla hamisítás volt, amellyel a szovjetek az NKVD által végrehajtott tömeggyilkosságot a németekre akarták rákenni. Ez a félrevezetési kísérlet mindent elmond a Nürnbergi vádak hitelességérõl. Az amerikaiak tudták az igazságot Katynról, ezért rávették az oroszokat, hogy vegyék ki a Katyni esetet a vádpontok közül. Ez meg is történt, de bölcsen hallgattak, amikor az oroszok egy külön kirakatperben hét németet halálra ítéltek a Katyni tömeggyilkosság miatt. A perben a sztálini vádlók 4000 hiteles vallomást, 'tanúk' és 'szakértõk' tucatjait vonultatták föl [65]. Ugyancsak dicstelen szerepet játszottak az esettel kapcsolatban a német médiák, mind a keleti, mind a nyugati, amelyek a gorbacsovi beismerésig hivatalosan nem vonták kétségbe a katyni eset orosz verzióját.

10.1 A Leuchter-tanulmány

Az amerikai Fred Leuchter volt az elsõ politikailag és gazdaságilag független szakértõ, aki 1988-ban egy alapos szakértõi vizsgálatnak vetette alá az auschwitzi gázkamrákat. A szakértõi vélemény legfontosabb megállapításai [66]:

10.1.1 Építészeti részletek

A gázkamrák mindkét ajtaja hagyományos faajtó, az egyik felsõ harmadában még egy egyszerû üveglap is van. Kilincsek belül is, kívül is találhatók. Speciális zárószerkezet éppúgy nem található, mint a gáz kiáramlását megakadályozó tömítések. Az olvasó fantáziájára bízzuk, mennyi ideig álltak volna ellen 900 halálos pánikban lévõ embernek.

	
"Gázkamra-ajtó" az auschwitzi koncentrációs táborban	**Gázkamra-ajtó egy börtönben Dellaware-ban**

Az auschwitzi gázkamra ajtajai befelé nyílnak. Képzeljünk el egy elgázosítást, amely állítólag naponta többször elõfordult:

A bezsúfolt emberek száma a 900-at is elérheti, akik aztán az ajtót belülrõl becsukják. Az elgázosítás után aztán az ajtókat óriási nehézségekbe ütközve (vagy egyáltalán nem) lehetett volna felnyitni, mert az áldozatok hullái megakadályozták volna a befelé nyíló ajtók kinyitását.

Valószínûtlen, hogy egy ilyen dilettáns konstrukció akárcsak egy napig is mûködhetett volna a feltételezett célból. Összehasonlításul bemutatjuk a jobboldali képen egy valódi gázkamra ajtaját, amelyet Delaware-ban, az USA-ban **egy személy** kivégzésére használtak (az 1930-as évek amerikai technológiája). Ráadásul az állítólagosa gázkamra rá volt csatlakoztatva a központi csatornahálózatra. Ha ezt a helyiséget valóban gázkamrának használták volna, a mérges gáz a csatornahálózaton keresztül a kórházba, és a parancsnok házába juthatott volna, mivel mindkét épület a közvetlen szomszédságban volt.

10.1.2 A cianidmaradványok vizsgálata

Az építészeti részletek értékelésénél sokkal fontosabb a falazat cianidtartalmának vizsgálata. A Zyklon B hatóanyaga a hidrogén-cianaid gáz (képlete: HCN), amely nemcsak a rovarokra, állatokra és az emberre mérgezõ, hanem kémiailag is agresszív, és csaknem mindennel reagál, amivel érintkezik. A gázkamráknak nevezett helyiségek falainak vakolatában cianidvegyületeknek kellene kimutathatónak lenniük, ha ott valóban emberek tömeges kivégzését végezték Zyklon B-vel. Leuchter ezért mintákat vett különbözõ épületekbõl, fõleg a "gázkamrákból", valamint a tetvetlenítõ kamrákból, ahol - amit senki nem vitat - a Zyklon B-t rovarölõszerként használták.

A lezárt mintákat egy laboratóriumba vitték, ahol egy Dr. James Roth nevû vegyész mérte meg a cianidtartalmakat, akinek fogalma sem volt a próbák eredetérõl. Az analízisek magas cianidkoncentrációt mutattak ki a tetvetlenítõkamrák falazatából és csak nyomokat a gázkamrák falazatából, melyeket állítólag emberek megölésére használtak. Ez az eredmény elõször cáfolta meg a gázkamra-tézist analitikai módszerekkel [67].

10.2 A krakkói szakértõi vélemény

Válaszul a Leuchter-jelentésre a Krakkói Igazságügyi Orvostani Intézet egy kétségbeesett kísérletet tett a tömeges elgázosítás teóriájának megmentésére. A krakkóiak azonban szándékosan egy olyan analízismódszert alkalmaztak, amellyel csak a vízoldható cianidokat lehet kimutatni. A vízoldhatatlan, hosszú ideig stabil vas-cianidvagyületeket, melyeket Dr. James Roth kimutatott, a Krakkói Intézet egyszerûen figyelmen kívül hagyta.

Mivel a krakkói módszerrel az állítólagos auschwitzi gázkamrák falazatában nem lehet megállapítást tenni a cianidtartalomról, ennek a tanulmánynak az eredményei nem alkalmasak a Leuchter-jelentés cáfolatára. Ha a krakkói tudósok nem ismerik a különbséget a tartósan stabil és vízben oldható cianidtartalom között, durva szakmai hiba vádjával kell szembenézniük. Ha a különbség a Krakkói igazságügyi Orvostani Intézetnél is ismert, akkor a Krakkói tanulmányt egy szimpla félrevezetési kisérletnek kell tekintenünk.

10.3 A Rudolf-tanulmány

A különbözõ épületek falazatai cianidtartalmának összehasonlítása tudományosan kifogástalan módszer a Zyklon B-vel történõ tömeggyilkosság igazolására vagy cáfolására. Ezen a nyomon indult el Germar Rudolf vegyész 1993-ban doktori disszertációja keretében szervetlen kémia szakterületen a Müncheni Max-Planck Társaságnál.

A mentora által kezdetben nagyon megdicsért munkában Rudolf ugyanarra az eredményre jut, mint Fred Leuchter: Magas cianidkoncentrációk a ruhafertõtlenítõ-kamrákban és csak nyomokban kimutatható cianid a gázkamrákban, ahol állítólag emberek millióit mérgezték meg hidrogén-cianiddal [68]. Legkésõbb a tanulmány elkészülte óta tudományos módszerekkel van megcáfolva a milliós genocídium Zyklon B alkalmazásával gázkamrákban. A tanulmány emellett igen részletesen vizsgálja az állítólagos bedobónyílások kérdését és arra a megállapításra jut, hogy ezeket a bedobónyílásokat a háború után készítették. Rudolf kitér tanulmányában a Zyklon B cianidgáz-leadási összefüggéseire is, és azt a végkövetkeztetést vonja le, hogy vagy a gázosítás idejére vonatkozó tanúvallomások nem igazak, vagy az nem, hogy ezután a különleges kommandó gázálarc és védõfelszerelés nélkül ment be a "gázkamrába".

De ekkor valami furcsa dolog történt a fiatal, túlságosan kíváncsi Germar Rudolf esetében: A Németországi Zsidók Központi Tanácsának panaszára [69] a Max-Planck Társaság vezetõjénél azonnali hatállyal felmondanak az elismert szaktekintélyû doktorandusznak, aki nem volt büntetett elõéletû, és semmiféle politikai aktivitással nem tûnt ki.

Nem sokkal ezután Germar Rudolfot közösség elleni izgatás (Volksverhetzung) miatt 14 havi feltétel nélküli(!) börtönbüntetésre ítélték, mert metodikailag helyes tudományos munkájából "hibás következtetéseket" vont le [70]. Evvel Germar Rudolf okleveles vegyész az elsõ tudós a háború után, akit büntetõjogilag felelõsségre vontak egy állítólagosan hibás doktori disszertáció miatt. A bírósági tárgyaláson Rudolf azt kérte, egy független szakértõ ismételje meg az õ vizsgálatait, hogy bebizonyítsák a neki felrótt tévedést. Ezt a bizonyítási kérést a holocaust nyilvánvalóságára történõ hivatkozással visszautasították. (A német jogrend lehetõvé teszi a bizonyítási eljárás kérésének megtagadását, ha nyilvánvaló dolgok bizonyítását kéri az egyik fél. Ennek oka, hogy ne használják a bizonyítási eljárásokat a perek idejének elhúzására a végtelenségig, ha közismert, nyilvánvaló tények bizonyítását kéri az egyik fél. Nem hivatkozhat azonban a

bíróság a nyilvánvalóságra, ha új, eddig nem közismert állítások merültek fel - függetlenül azok valóságtartalmától. Tehát a német bíróság jogellenesen utasította Rudolf védelmének erre irányuló kérését.) De a Rudolf-tanulmány megállapításait a mai napig senki nem cáfolta meg.

A független kutatók bírósági üldözése ideig-óráig elfedheti a történelmi igazságot. Sokszor hosszabb idõt is igénybe vesz, míg hivatalos történészek is magukévá teszik az újabb ismereteket. Nyolc évvel Germar Rudolf bírósági meghurcolása után az Angliában élõ zsidó történész és újságíró Gitta Sereny indíttatást érzett, hogy kijelentse, Auschwitz egy *"szörnyû hely volt, de nem megsemmisítõ tábor"* [71]. Ezt a zsenge kezdeményezést bizonyára további tisztázó állásfoglalások fogják követni.

10.4 Treblinka az archeológia vizsgálati módszereivel

Treblinka, Varsótól 120 km-re észak-keletre, Auschwitz mellett a legfontosabb koncentrációs tábornak számít, már ami a halottak hivatalos számát illeti. Állítólag 870.000 embert öltek ott meg, többek között gõzzel, vákuumkamrákban, dízel-kipufogógázokkal. Ennek a hatalmas számnak ellenére semmi nyoma nincs a tömeggyilkosságnak: sem csontok, sem hamu, sem gázkamrák maradványa.

A Treblinka-i tömegsír emlékmûve

Egyes történészek a következõképpen magyarázzák ezt a furcsa körülményt: Mivel a treblinkai táborban nem volt krematórium, mind a 870.000 áldozatot tömegsírokban temették el. Mivel a háború vége felé a front egyre közeledett, a tábor õrzõcsapatát Himmler személyesen utasította, hogy exhumálják a 870.000 hullát és égessék el. Ezen ábrázolás szerint 2000-2500 hullát égettek el egyszerre hamuvá, hatalmas, vasúti sínekbõl készített rácsokon. Tüzelõanyagként frissen kivágott fa szolgált, mivel sem szén, sem száraz tûzifa nem állt rendelkezésre. Az állítólagos gázkamrákat ugyancsak alaposan eltüntették, semmi nyomuk nem maradt, még egy tégla sem [72].

1999 októberében egy kis csoport ausztráliai indult útnak Treblinkába, hogy egy viszonylag egyszerû módszerrel ellenõrizze a történelemírásnak ennek az elég hihetetlen ábrázolását. Csomagjukban egy talajradar volt. A készüléket geológusok, archeológusok, építészek és kriminológusok használják. Evvel a talaj mozgatása nélkül kimutathatók az elásott tárgyak, üregek, és a talaj szerkezetének változásai. Ennél a vizsgálatnál arra volta kíváncsiak a szakemberek, hogy kimutathatók-e egy tömegsír nyomai, és történt-e ásás, talajmozgatás az elmúlt századokban. A háromhetes szisztematikus vizsgálat eredménye egyértelmû: Azon a helyen, ahol számos sziklatömb emlékeztet a treblinkai tömegsírra, a talaj legalább 6 m mélységig érintetlen. Tömegsírnak semmi nyoma nem található [73].

11. Krematóriumok

A szemtanúk beszámolói tele vannak rémítõ tudósításokkal lángot köpõ, füstölgõ krematórium-kemencékrõl. **Arnold Friedman**, egy gyakran idézett auschwitzi szemtanú, még azt is állította, hogy a füst alapján meg tudta állapítani, hogy *"éppen kövér vagy sovány embereket, ukránokat vagy lengyeleket égettek el"*. De amikor Fiedmannt 1985-ben elõször hallgatták ki tanúként, szembesítették avval a ténnyel, hogy a krematóriumok sem lángot, sem látható füstöt nem lövellnek ki. Egy szigorú kikérdezés után Friedmann összetört, és beismerte, hogy szemtanúi beszámolóit maga találta ki [74].

A füstölgõ krematóriumkemencék képe annyira elterjedt, hogy egyes érdekcsoportok a hamisítástól sem riadnak vissza, hogy megmentsék a számos abszurd szemtanúi vallomást. Az alábbi képek közül a jobboldali egy ilyen manipuláció, amelyet 2000 májusában a Simon Wiesenthal Center honlapján tettek közzé. Az olvasónak az a benyomást kell kapnia, hogy az embercsoport hátterében egy krematórium vár rájuk füstölgõ kéményekkel.

Retusálatlan kép: Auschwitz Album Klarsfeld Foundation, New York, 165.sz. kép	**"Füstölgõ krematóriumok":** Simon Wiesenthal Center honlapja (2000. május)

Sok hivatalos történész a zsidók tervszerû, ipari méretû megsemmisítésének bizonyítékaként ábrázolja a krematóriumokat. De krematóriumok léte csak a temetés módjáról adhat felvilágosítást, nem pedig a lágerben elhúnytak halálának okáról.

Éppen Auschwitzban dúltak súlyos tífusz-járványok; a regisztrált halottak 65 %-a tífuszban halt meg. A krematóriumokra azért volt szükség, mert a tífusz-áldozatok eltemetése a járványveszély és a magas talajvízszint (50-100 cm) miatt ezen a vidéken szóba sem jöhetett. Egyébként a halott foglyok elhamvasztása a császárság idejére nyúlik vissza, nem az SS találmánya volt.

Jean-Claude Pressac auschwitzi krematóriumokra vonatkozó vizsgálata (a zsidó Beate-Klarsfeld alapítvány megbízásából) azt eredményezte, hogy az auschwitzi halottak hivatalos számát 4 millióról 1 millióra, azaz 75 %-kal kisebbre korrigálták [75]. Carlo Mattogno és Franco Deana kritikus elemzésnek vették alá Pressac mûvét és részletes, technikai munkájukban arra az eredményre jutnak, hogy még ez a szám is túlzott [76]. A helyi adottságok és körülmények, különösen a krematóriumok kapacitásának realisztikus vizsgálata azt eredményezi, hogy a halottak tényleges száma közelít a hivatalos halottaskönyvekbõl 1989 óta ismert számokhoz. Ez is egy rettenetesen magas szám, amelyet semmiképp sem akarunk szépíteni vagy relativizálni. Azonban a holocaust mítosz központi tézise, a "tervezett, ipari méretû népirtás" ezen ismeretek fényében nem tartható fenn tovább.

12. A büntetõjogilag elrendelt igazság

Minden tézis három fokozaton halad át elismeréséig: Az elsõben nevetségessé teszik a másodikban küzdenek ellene, a harmadikban magától értetõdõnek számít. (Arthur Schopenhauer)

Annak ismeretében, hogy a holocaust hivatalos ábrázolása egyre jobban inogni kezd, magától értetõdõ volna, hogy egy szakmailag kompetens és politikailag független szakértõi csoportot bízzanak meg az 1933 és 1945 közötti idõszak történelmének egységes, összefüggõ feldolgozásával. A német történészek és a média azonban minden áron, még a tudományos kutatás és a véleménynyilvánítás szabadságának megakadályozása árán is arra törekednek, hogy elfojtsák a "holocaust" témájának tárgyilagos feldolgozását.

A hivatalos történészek és a média reakciója a holocaust témával összefüggõ új ismeretekre gyakran ugyanazon séma szerint történik: A független kutatókról elõször tisztességtelen szándékot teteleznek fel, és megpróbálják az új ismeretek jelentõségét átlátszó, akadékoskodó érvekkel elbagatellizálni. Ha ez sem segít, a büntetõjogászt veszik igénybe, hogy megmagyarázzák a gondolatbûnözõnek a "történelmi igazságot". A kíméletlen véleményterror jogi eszköze majdnem mindig a német BTK 130. §-a (közösség elleni izgatás) [77]. 1994-ig ezt a paragrafust csak akor alkalmazták, ha valaki sértõen vagy valóban izgató módon nyilatkozott valamelyik vallási vagy etnikai közösségrõl. A holocaust aktuális változatában való kételkedés nem volt megtiltva.

Egy Weinheim-i gimnáziumi tanár, **Günter Deckert** esete volt a BTK 130. §-a drámai megszigorításának nyitánya. Günter Deckert azért került a politikai igazságszolgáltatás célkeresztjébe, mert 1991 novemberében *"egyetértõ mimikával és gesztikulációval"* fordította le egy nyilvános elõadáson az amerikai Fred Leuchter elõadását németre. Deckertet a Mannheimi Tartományi Bíróság közösség elleni izgatás miatt 12 hónap börtönbüntetésre ítélte. A Szövetségi Törvényszék (Bundesgerichtshof, BGH) 1994. március 15-én megsemmisítette az ítéletet, és megállapította, hogy Deckert megnyilatkozásai és cselekedetei nem bûncselekmények, mert hiányzik a sértés.

A Németországi Zsidók Központi Tanácsa nyilvánosan bírálta Deckert fölmentését, és a leghatározottabban követelte a törvény szigorítását [78]. Egy szokatlanul rövid megvitatási idõszak után a német parlament, a Bundestag a Németországi Zsidók Központi Tanácsa kívánságainak és útmutatásának megfelelõen megváltoztatta a BTK 130. §-t. 1994. december 1-e óta aki csak általánosságban is kételkedik a holocaust aktuális verziójában, a BTK 130. §. 3. bekezdése alapján ("Lex Auschwitz") üldözendõ, és 5 évig terjedõ börtönbüntetéssel sújtható.

Ha most valaki azt hiszi, hogy Deckert megúszta, mert "tettét" még a szigorítás elõtt 3 évvel követte el, az térjen jobb belátásra: 1995 áprilisában a Deckert-pert újraindították a Karlsruhe-i Tartományi Bíróságnál. Mivel most már a nyilvánosan hangoztatott kételkedés a holocaustban keményen büntethetõ volt, **Heiko Klein államügyész** egyáltalán nem törekedett a közösség elleni izgatás tényének bebizonyítására. A tárgyaláson csak egy kérdést tett föl Deckertnek:

"Hisz ön a gázkamrákban?"

A híres Nietzsche-idézetet felhasználva, *"Hinni annyi, mint nem akarni tudni",* így válaszolt Deckert:

"Tudni akarok."

Ez a tömör válasz két év feltétel nélküli börtönbüntetést eredményezett Deckertnek. "Nevelhetetlen" tartása miatt Günter Deckert már 5 évet töltött el a Stuttgart-Stammheim-i börtön súlyos bûnözõk számára fenntartott nagybiztonságú részlegében [79].

A "Lex Auschwitz" életbelépése óta Németország politikai üldözési gépezete olajozottan mûködik. Az Alkotmányvédelmi Hivatal (Németországban az államvédelmi hatóság neve Alkotmányvédelmi Hivatal) jelentése szerint 1994 és 2000 között **több mint 62.000** embert ítéltek el jobboldali, véleménynyilvánítással kapcsolatos bûncselekmények miatt. Csak egyetlen példát közlünk, hogyan üldözik Németországban a véleménynyilvánítással kapcsolatos bûnöket:

Egy, a szülõföldjérõl elüldözött sziléziai származású férfit feljelentett az Ifjú Szocialisták egyik tisztségviselõje, **Ismail Ertug**, mert a Sziléziai Menekültek Egyesületében a 15 millió német elüldözését szülõföldjükrõl a holocausttal hasonlította össze. Az Ambergi Városi Bíróság a 78 éves Walter Sattlert erre föl 16.000 DM pénzbírságra ítélte [80].

Miért védi körömszakadtáig a német államhatalom a szövetségesek rémhírpropagandájának éppen aktuális változatát (gázkamrák) még a véleménynyilvánítás korlátozásának árán is? A páni félelem diktálta választ Patrick Bahners, a Frankfurter Allgemeine Zeitung tárcarovat vezetõje 1994-ben így fogalmazta meg:

Ha Deckert nézetei a holocaustról helytállóak volnának, a Német Szövetségi Köztársaság hazugságon alapulna. Minden elnöki beszéd, minden egyperces néma felállás, minden történelemkönyv hazugság volna. Amennyiben Deckert a zsidókon elkövetett gyilkosságot tagadja, a Szövetségi Köztársaság legitimitását kérdõjelezi meg. [81]

13. Összefoglalás és zárószó

Amíg a holocaust téma nyílt és tárgyilagos vitáját büntetõjog eszközeivel akadályozzák meg, nem számíthatunk rá, hogy hivatásos történészek, politikusok és a médiák törekednek az objektív történelmi igazságra. A tematika jelenlegi hivatalos ábrázolásmódját a holocaust mítosz régi védelmezõje, **Jean-Claude Pressac**, francia holocaust-szakértõ így jellemzi:

"Kontármunka, túlzások, kihagyások és hazugságok jellemzik a korszak legtöbb tudósítását. Elkerülhetetlenül új dokumentumok fognak napvilágra kerülni, melyek megingatják a hivatalos meggyõzõdést. A holocaust látszólag diadalmaskodó jelenlegi ábrázolása pusztulásra van ítélve. Mit lehet belõle megmenteni? Nem sokat... Túl késõ már!"" [82]

A jelenlegi holocaust-kép legfontosabb nyitott kérdéseit és ellentmondásait a következõkben lehet összefoglalni:

Államilag elrendelt népirtás parancs, terv és költségvetés nélkül?

A holocaust legfõbb felelõsének ma is Adolf Hitlert tekintik. De a mai napig nem került elõ egyetlen dokumentum sem, amely bizonyítaná, hogy a Führer parancsot adott a zsidók tervszerû, ipari méretû megsemmisítésére, vagy arról egyáltalán információi lettek volna. A gyõztes hatalmak által tonnaszámra lefoglalt dokumentumok közt egy sincs, amely csak egy halvány utalást tartalmazna a tervre, parancsra, költségvetésre a holocaustra vonatkozólag (ne tévesszük ezt össze a zsidók kitelepítésével, amelyet valóban terveztek és végrehajtottak. Raul Hilberg és a vele egyívású történészek ezért a rendkívül sovány bizonyítékok miatt egy idõ óta azt állítják, a holocaust tervezése és kivitelezése kvázi telepatikus úton (*"incredible meeting of minds"*) történt [83]. Az állítás, mely szerint a holocaust részleteit a Wannsee-Konferencián tervezték meg, már egy tekintélyes izraeli történész is ostobaságnak ("silly story") nevezi.

Hatmillió gyilkosság, egyetlen egy törvényszéki bizonyíték sem?

Minden hagyományos gyilkosságnál elvégzik a hullák boncolását. Az emberiség történelmének legnagyobb bûntényét azonban egyetlen egy törvényszéki vizsgálat sem igazolja. Amikor a szövetségesek 1945 tavaszán megszállták Németországot, egyes speciális egységeknek csak az volt a feladatuk, hogy bizonyítékokat gyûjtsenek a német háborús bûnökre. Köztük volt Dr. Charles Larson amerikai törvényszéki orvos, aki több mint 20 lágerben számtalan boncolást hajtott végre. Történészek sohasem idézik Larsont vagy más törvényszéki orvost, akik egyetlen egy Zyklon B okozta halálesetet (elgázosítás) sem tudtak bebizonyítani [84].

Hatmillió gyilkosság, és semmi nyoma a gyilkos fegyvernek?

A szövetséges és szovjet rémhírpropaganda utolsó és megmaradt változatára, mely szerint a német koncentrációs táborokban kifejezetten erre a célra épített gázkamrákban ölték meg a zsidókat ipari méretekben, nincs semmi bizonyíték, amely kiállna egy független tudományos vizsgálatot. Ráadásul a mai napig nem kerültek elõ sem építési tervek, sem kezelési utasítás, sem fényképek ténylegesen mûködtetett gázkamrákról. Ez vezette Robert Faurisson professzort már 20 évvel ezelõtt arra, hogy a holocaust mítosz Achilles-sarkát egyetlen egy mondatban összefoglalja: ***"Mutass vagy rajzolj nekem egy*** [valódi] ***náci-gázkamrát."***

Mit bizonyítanak a szemtanúk ellenmondásos vallomásai és a kínzással kicsikart beismerõ vallomások?

Ezek a szemtanúi beszámolók és beismerõ vallomások, amelyeket gyakran a holocaust bizonyítékaként tekintenek, jogállami bírósági eljárásban nem állnák meg helyüket. Bármely tanú, akit keresztkérdéseknek vetettek alá, olyan ellentmondásokba bonyolódott, hogy eredeti állításait vissza kellett vonnia. A legfontosabb és leggyakrabban idézett vallomásokat kínzással vagy zsarolással csikarták ki. Ezek a vallomások semmilyen jogi eljárásban nem állnák meg helyüket.

A holocaust mint valláspótlék?

Egyes evangélikus teológusok magukévá tették a kijelentést, mely szerint ***"Isten halott"*** és a klerikusok számára ezt a paradox ateista álláspontot avval indokolták, ha Isten létezne, megállította volna az Auschwitz felé gördülõ vonatokat [85]. Ilyen, látszólag filozófikus mélységû kijelentésekkel német lelkészek több millió keresztény vallásos érzéseit sértik. Másrészt a holocaust tekintetében a német államhatalom a hitet a tudás fölé helyezi. Amíg a német igazságszolgáltatás "hitetleneket" üldöz és az újabb történelemre vonatkozó jogos kérdéseket drákói szigorral elfojtja, joggal állítható, hogy a holocaust mítosz Németországban valláspótlékká vált.

Holocaust mítosz: Cui Bono?

Ki húzhatna hasznot abból, hogy a történelem egy részletét 1979 óta holocaustnak nevezik és bizonyos körök propagandisztikusan felfújják? Norman Finkelstein, a politikai tudományok professzora New Yorkból, megpróbál könyvében, **The Holocaust-Industry = A holocaust ipar,** [41] erre a kézenfekvõ kérdésre válaszolni. A holocaustot egy zsaroló vállalkozásnak nevezi, amelyet zsidó szervezetek céltudatosan alkalmaznak újabb és újabb kártérítések követelésére, illetve az izraeli hadsereg palesztinok elleni brutális

fellépésének erkölcsi igazolására a megszállt területeken.
(Csak két friss magyar példa a médiákból:
1, A makói zsinagógát 90 millió Ft-ért helyreállították. Az összegbõl 70 millió Ft-ot fizetett a magyar állam, 20 milliót a MAZSIHISZ. A helyreállított épületet a MAZSIHISZ Makó városának kívánja bérbeadni kulturális rendezvényekre. Ahogy ismerjük a hazai viszonyokat, nem lesz merszük a makóiaknak a zsidó kívánságnak (követelésnek) nemet mondani.
2. Budapesten másfél milliárd Ft összegbõl kívánnak holocaust-központot létesíteni. Az összegbõl 900 millió Ft-ot a magyar állam fog állni.)

Norman Finkelstein

Finkelstein szó szerint:
"A holocaust egy pótolhatatlan ideológiai fegyver. A fegyver alkalmazásával a világ egyik legfélelmetesebb államából, amelyben a nemzsidó lakosság emberi jogait a legszörnyûbb módon elnyomják, az 'áldozatok állama' lett. Az USA legbefolyásosabb 'etnikai csoportja' szintén az áldozat státusába jutott. [...] Ez az állítólagos áldozatszerep igen jó osztalékot fizet, ezen túlmenõen pedig a bírálat elleni immunitást eredményezi, bármilyen jogos is legyen ez a bírálat."

Finkelstein, lengyelországi zsidó bevándorlók fia, akik túlélték a treblinkai koncentrációs tábort, a következõ megállapítással zárja könyvét:

"Korunk kihívása, hogy a holocaust tárgyilagosan megvitatható témává váljon. Csak így tanulhatunk a történelembõl."

Finkelstein könyvének magyarországi kiadását egyébként zsidó körök a mai napig sikeresen gátolják.

14. Ajánlott irodalom

Butz, Arthur	Az évszázad csalása(Der Jahrhunderbetrug)
Christopersen, Thies	Az Auschwitz-hazugság (Die Auschwitz-Lüge)
Diwald, Helmut	A németek története. A végsõ megoldás (Die Geschichte der Deutschen. Die Endlösung)
Faurisson, Robert	Az auschwitzi gázkamrák tanúi (Die Zeugen der Gaskammern von Auschwitz)
Finkelstein, Norman	A Holocaust-ipar(Die Holocaust-Industrie)

Gabis, Tomasz	A Holocaust-vallás (Die Holocaust-Religion)
Gauss, Ernst (Hg.)	Jelenkorunk történetének alapjai (Grundlagen zur Zeitgeschichte)
Graf, Jürgen	Holocaust a mérlegen (Der Holocaust auf dem Prüfstand)
Graf, Jürgen	**A holocaust tetteseinek és szemtanúinak vallomásai (Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust)**
Halow, Joseph	**A gyõztesek bíráskodása Dachauban. Egy amerikai helyesbít (Siegerjustiz in Dachau - Ein Amerikaner stellt richtig)**
Harwood, Richard	Valóban hat millióan haltak meg? (Starben wirklich Sechs Millionen?) A könyv magyarul a békéscsabai Új Kékszalag kiadónál jelent meg "A hatmilliós zsidó mítosz nyomában" címmel
Helsing, Jan van	**Titkos társaságok és hatalmuk a 20. században (Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert)**
Irving, David	Nürnberg - Az utolsó csata (Nürnberg - Die Letzte Schlacht)
Kammerer, Rüdiger	**A Rudolf-tanulmány (Das Rudolf-Gutachten)**
Kardel, Hennecke	Adolf Hitler, Izrael megalapítója (Begründer Israels)
Laternser, Hans	A másik oldal az Auschwitz-perben (Die andere Seite im Auschwitz-Prozeß)
Lenz, Vera M.	**Auschwitz és az Auschwitz-hazugság (Auschwitz und die Auschwitz-Lüge)**
Maser, Werner	A szószegés (Der Wortbruch)
Nicosia, Francis R.	Hitler és a cionizmus (Hitler und der Zionismus)
O'Keefe, Theodore J.	"A lágerek felszabadítása - tények a hazugságokkal szemben (Die Befreiung der Lager" - Fakten gegen Lügen)
Porter, Carlos	Nem bûnös Nürnbergben (Nicht schuldig in Nürnberg)
Rassinier, Paul	Európa zsidóinak drámája (Das Drama der Juden Europas)
Rassinier, Paul	Mi az igazság (Was ist Wahrheit)
Rassinier, Paul	Odüsszeusz hazugsága (Die Lüge des Odysseus)
Roques, Henri	Kurt Gerstein "vallomásai" ("Die Geständnisse" des Kurt Gerstein)
Roques, Henry	Günter Deckert. Aki nem üvöltött a farkasokkal (Günter Deckert. Der nicht mit den Wölfen heulte)
Sanning, Walter	**A kelet-európai zsidóság feloldódása (Die Auflösung des osteuropäischen Judentums)**
Schröcke, Helmut	Háborús okok - háborús felelõsség (Kriegsursachen Kriegsschuld)
Shahak, Israel	Zsidó történelem, zsidó vallás (Jüdische Geschichte, Jüdische Religion)
Stäglich, Wilhelm	Az Auschwitz-mítosz (Der Auschwitz Mythos)
Steffen, Werner	**A második babiloni fogság (Die Zweite Babylonische Gefangenschaft)**
Walendy, Udo	Igazságot Németországnak (Wahrheit für Deutschland)
Weckert, Ingird	Tûzjelek (Feuerzeichen)

Az aláhúzott mûvek az interneten megtekinthetõk, illetve letölthetõk. Az elterjedt elõítélettel szemben nem tilos ezeket a könyveket személyes használatra (tanulmányozásra) megvásárolni, illetve birtokolni. Ha könyvesboltjában nem tudja ezeket a mûveket beszerezni, valószínûleg itt megrendelheti:

http://www.zvab.com/	**Központi Antikváriumjegyzék (Zentrales Verzeichnis Antiquarischer Bücher)**
Castle Hill Publishers P. O. Box 118 Hastings TN34 3ZQ Großbritannien http://vho.org	Több, mint 150, részben máshol elfogyott német nyelvû könyvet kínál küldõszolgálaton keresztül. Ezen kívül errõl a honlapról számos publikáció és könyv tölthetõ le ingyen. Vásárláshoz kattintson a CHP Shopping Area lapra.
Focal Point Publications 81 Duke Street London W1M 5DJ Großbritannien http://www.fpp.co.uk	**David Irving** brit történész honlapjáról könyvek rendelhetõk meg, illetve tölthetõk le. A honlap sok aktuális jelentést, illetve kommentárt közöl különbözõ forrásokból.
VHO P. O. Box 60 2600 Berchem 2 Belgien http://www.vho.org	Számos németnyelvû könyvet és kiadványt kínál szolíd árakon. Vásárláshoz kattintson a VHO offers lapra.

Az apróbetûs rész

Ezt a kiadványt egyes országokban, ahol a véleménynyilvánítás szabadságát elnyomják, üldözhetik, de ezt az ENSZ emberi Jogok Chartája (19. cikkely, véleménynyilvánítás és információs szabadság) védi. A nem üzleti célokat szolgáló sokszorosításhoz a szerzõk hozzájárulnak

A mû német nyelvû nyomtatható változata (PDF-file, kb. 500 kB) innen tölthetõ le.

Legal Disclaimer for International Web Space Providers

This article may be unlawful in certain countries that suppress free speech. However, the authors believe that this article is protected by the First Amendment of the US Constitution and by the UN Charta for Human Rights (Freedom of Speech). If you find state−ments in this article that could be construed as racist or hateful, please let us know and we will consider rewording of certain passages if we receive warranted complaints.

Megjegyzések

[1] Boris Polevoi, *Der Todeskombinat von Auschwitz [Az auschwitzi halálkombinát]*, Pravda, Moszkva, 1945. február 2.

[2] Ezt a vádat emlte Robert Jackson US-vádló Nürnbergben 1946 június 21-én. MT XVI, kötet P. 529

[3] IMT dokumentum PS-3311; W. Grossmann, *Die Hölle von Treblinka* (A treblinkai pokol) *[A treblinaki pokol]*, Verlag für fremdsprachige Literatur, Moskau 1947; Anti-Defamation League of B'nai B'rith, *The Holocaust in History*, The Record 1979; The Black Book of Polish Jewry, 1946; Isaiah Trunk, *Jewish Responses* New York 1982

[4] Stefan Szende, *Der letzte Jude in Polen [Az utolsó zsidó Lengyelországban]*, Europa-Verlag, Zürich 1945; Simon Wiesenthal, *Der Neue Weg*, 19/20, Wien 1946; The Black Book of Polish Jewry, 1946; M. Tregenza, *Belzec Death Camp*, The Wiener Library, 41-42, 1977; A. Silberschein, *A zsidók kiirtása Lengyelországban*, Genf 1944; New York Times, 20. 1 1942, S. 23

[5] "Armia Krajowa" lengyel ellenálló mozgalom információs bulletin-je 1942. szept. 8; ezt idézi Yitzhak Arad, *Belzec, Soibor, Treblinka*, Bloomington 1987 P. 353 ff.

[6] A. Rückerl*, NS-Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse [Náci megsemmisítõ táborok a német büntetõperek tükrében]* dtv München, 1978; Hanna Ahrend, *Eichmann Jeruzsálemben*, Reclam Leipzig 1990

[7] IMT dokumentum PS-3868

[8] A háborúból és a megszállásból adódó kérdések szabályozásának szerzõdése 1954.10.23. Art. 7, BGBl, 31. 3. 55

[9] Martin Broszat, *Keine Vergasungen in Dachau [Nem volt elgázosítás Dachauban],* Die Zeit, Hamburg, 1960. aug. 19.

[10] Hamburger Abendblatt, 1990.7.25; Jüdische Allgemeine Wochenzeitung, 1990.7.26; Daily Telegraph, London, *Az auschwitzi halottak száma egy millióra lecsökkentetve,* 1990.7.17; The Washington Times, *Lengyelország lecsökkentette az auschwitzi halottak becsült számát 1 millióra,* 1990.7.17.

[11] Martin H. Glenn, *The Crucifixion of Jews Must Stop,* [*"Meg kell állítani a zsidók keresztrefeszítését"*], The American Hebrew, New York, 1919.10.31.

[12] Mark Weber, *Pages From The Auschwitz Death Registry Volumes: Long-Hidden Death Certificates Discredit Extermination Claims,* [Részletek az auschwitzi halottaskönyvekbõl. Az elveszettnek hitt halottaskönyvek megcáfolják az exterminista teóriát] (exterminista: aki hisz a gázkamrákban) Journal for Historical Review, Vol. 12, No. 3, 1992

[13] Yehuda Bauer, The Canadian Jewish News, 1992.1.30., P. 8

[14] JohAnnas Peter Ney, *Das Wannsee-Protokoll - Anatomie einer Fälschung (A Wannsee-jegyzõkönyv - Egy hamisítás anatómiája)* , megjelent a következõ mûben: A jelenkor történelmének alapjai Grundlagen zur Zeitgeschichte, Ernst Gauss (közreadó) a Grabert kiadó gondozásában 1994.

[15] Robert M. W. Kempner, *Eichmann és cinkosai (Eichmann und Komplizen) kiadó:* Europa Verlag, Zürich 1961

[16] Másolatként közzétéve többek között: Peter Longerich, *"Die Wannsee-Konferenz von 20. Januar 1942"* [Az 1942. január 20-i Wannsee-konferencia] Edition Hentrich 1998

[17] Golo Mann történész szóalkotása

[18] Németországban évek óta vándorkiállításon mutatják be a Wehrmacht szörnyûségeit. A kiállítást balliberális milliárdosok (Reemtsma) finanszírozzák, az állam és a média hathatós propagandával támogatják. Célja a néppedagógiailag helyes kép kialakítása a Wehrmachtról.

[19] Lásd a napisajtó részletes beszámolóját és kommentárjait 1999 októberében és novemberében, pl. FAZ 1999.10.22, 2. old.

[20] Johann Neuhäusler, *Wie war das im KZ Dachau? [Milyen volt a dachau-i lágerben?],* Kuratorium für das Sühnemal KZ Dachau, München 1981

[21] Jürgen Graf, *Was geschah mit den nach Auschwitz deportierten, jedoch dort nicht registrierten Juden? [Mi történt az auschwitzba deportált, de ott nem regisztrált zsidókkal?],* Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung, Hastings, Nr. 2/2000

[22] US Military felvétel Ref. No. RG 373 Can D 1508, exp. 3055

[23] John C. Ball, *Luftbild-Beweise* [A légifelvételek tanúságai], megjelent a : *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, [Jelenkorunk történelmének alapjai] c. mûben. Ernst Gauss közreadó Grabert Verlag Tübingen 1994

[24] B.S. Chamberlin, *Todesmühlen. Ein Versuch zur Massen-Umerziehung im besetzten Deutschland 1945-1946*, [A halál malmai. Kisérlet a tömeges átnevelésre a megszállt Németországban 1945-46-ban.] Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 29 (1981) P. 420-436

[25] Az *Unabhängigen Nachrichten*, (Független hírek) Nr. 11 (1986), P. 11, beszámol arról. hogy a szövetségesek saját drezdai terrortámadásuk áldozatainak hullahegyeket bemutató felvételeit bemutatták a Halál malmai c. filmben, a lágerek tömeggyilkosságai állítólagos bizonyítékaként.

[26] IMT, XIII. kötet, P. 186ff

[27] Vö. H. Springer, *Das Schwert auf der Waage* [A kard mérlegen], Vowinckel, Heidelberg 1953, P. 178f.; P. Kleist, *Aufbruch und Sturz der Dritten Reiches [A III. Birodalom fölemelkedése és bukása]*, Schütz, Göttingen 1968, P. 346; U. Walendy, *HT* Nr. 43, 1990, P. 12ff.

[28] Peter Märtesheimer, Ivo Frenzel (Kiadó): *Im Kreuzfeuer: Der Fernsehfilm 'Holocaust'. Eine Nation ist betroffen* (Kereszttûzben: [A 'Holocaust' TV-film]. Egy egész nemzet megrendült.] Fischer Frankfurt/M 1979

[29] Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden [Az európai zsidók megsemmisítése],* Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt 1997

[30] Eugen Kogon, *Der SS-Staat,* Kindler [Az SS-állam], Hamburg 1974

[31] Német változat: Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz* [Az auschwitzi krematóriumok], Pieper, München 1994

[32] Jean Baynac, *Faute de documents probants sur les chambres à gaz, les historiens esquivent le débat,* Le Nouveau Quotidien, LausAnna, 1996. szeptember 3. [Bizonyítékerejû dokumentumok híján a gázkamrákról óvakodnak a történészek a vitától]

[33] David Irving, *Nürnberg. Die letzte Schlacht* [Az utolsó csata], Grabert Tübingen 1996

[34] Enrique Aynat, *Estudios sobre el "Holocausto",* Gráficas Hurtado, Burjassot, Valencia 1994

[35] Gosudarstvenni Archiv Rossiskoj Federatsi, 7021-108-15, 16. lap

[36] IMT dokumentum 3249 PS

[37] Rudolf Vrba, *Ich kann nicht vergeben [Nem tudok megbocsátani],* Rütten & Loening, München 1964

[38] Dick Chapman *Survivor never saw actual gassing deaths,* Toronto Sun, 24. Januar 1985; Robert Faurisson, *Die Zeugen der Gaskammern von Auschwitz. [Az auschwitzi gázkamrák tanúi]*

[39] Paul Rassinier, *Das Drama der Juden Europas [Európa zsidóinak drámája]* Hans Pfeifer Verlag Hannover 1965

[40] Elie Wiesel, *La Nuit,* Editions de Minuit, Paris, 1958

[41] Norman Finkelstein, *Die Holocaust-Industrie [A Holocaust-ipar],* Az eredeti angolul a Verso kiadónál London 2000; németül: Piper Verlag-nál München 2001 jelent meg.

[42] Elie Wiesel, *Legends of o*ur Time, Avon Books, New York 1968

[43] Martin Niemöller, *Der Weg ins Freie [Út a szabadba],* Hellbach Verlag Stuttgart 1956

[44] Blaue Paste - Ein Gutachten des BKA belegt: Im "Tagebuch der Anna Frank" ist nachträglich redigiert worden [Kék paszta - A Német Szövetségi nyomozóhivatal tanulmánya bebizonyítja: Anna Frank naplójába utólag javítottak], Der Spiegel, 1980, 41. kötet

[45] Robert Faurisson, *Is The Diary of Anna Frank genuine?*, Journal of Historical Review, 1985

[46] Német változat: Dietz-Verlag Berlin 1992

[47] Jürgen Graf, *Die Wilkomirski-Pleite* [A Wilkomirski-csõd]

[48] Germaine Tillion, *Le Système concentrationnaire allemand,* Revue d'Histoire de la 2. Guerre mondiale, 1954. július

[49] IMT dokumentum Nr. 3868-PS

[50] Rupert Butler, *Legions of Death,* Arrow Books, 1983

[51] Robert Faurisson, *Wie die Briten zu dem Geständnis von Rudolf Höß, Kommandant von Auschwitz, gekommen sind, [Hogyan érték el a britek Rudolf Höss, az Auschwitzi parancsnok vallomását]* Journal for Historical Review, 7. kötet, Nr. 4, 1986

[52] Martin Broszat, *Kommandant in Auschwitz [Az auschwitzi parancsnok]*, dtv München 1983

[53] G. Jagschitz, Gutachten in der Strafsache Hosnik [Szakértõi vélemény Honsik büntetõperében], 1992, Landesgericht Wien, AZ 20e Vr 14184, Hv 5720/90

[54] Gilbert, Gustave Mark: Nürnberger Tagebuch [Nürnbergi napló], Fischer-Bücherei KG, Frank-furt/Main, 1962.

[55] Lord Russel: A Horogkereszt rémtettei, Szikra Bp. 1955. 175. old.

[56] Kardos Klára: Auschwitzi Napló Budapest 1999

[57] Henri Roques, *"Die Geständnisse" des Kurt Gerstein [Kurt Gerstein "vallomásai"],* Druffel Verlag, 1986

[58] Pery Broad, Aussage von Perry Broad, einem SS-Mann der politischen Abteilung im KL Auschwitz [Perry Broad, az auschwitzi láger politikai SS-tisztjének vallomásai], Panstwowe Muzeum w Oswiecimiu 1969

[59] Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos [Az Auschwitz-mítosz]*, Grabert kiadó Tübingen 1979

[60] Zyklon B a DEGESCH cég márkaneve volt.

[61] A Hidrogén-cianid (HCN) folyadék, melynek forráspontja +27 °C

[62] Ross Dunn u. Roger Boyes, *Jewish experts predict more battles to fight,* The Times, London, 2000. április 12.

[63] Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the* Gas Chambers, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989

[64] IMT dokumentum Nr. USSR 54

[65] Zündel Ernst, *Holocaust 101*

[66] Fred A. Leuchter, *An Engineering Report on the alleged* Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau, and Majdanek, Poland, Samisdat Publishers, Toronto 1988. A Leuchter-jelentés magyarul a Pannon Front c. folyóirat 2002/1. számában jelent meg.

[67] Robert Faurisson, *Der Leuchter-Report. Ende eines Mythos [A Leuchter-jelentés. Egy mítosz vége]* Journal of Historical Review, 1988

[68] Germar Rudolf, *Das Rudolf Gutachten [A Rudolf-tanulmány]*; Az auschwitzi és majdaneki "gázkamrák", megjelent: *Grundlagen zur Zeitgeschichte [Jelenkorunk történelmének alapjai]*, Ernst Gauss szerkesztésében Grabert Verlag, Tübingen 1994

[69] Schreiben von Heinz Jaeckel, a Németországi Zsidók Központi Tanácsa titkárának levele Sekretär des Zentralrats der Juden an Prof. Dr. Hans F. Zachernek, a, Präsident der Max-Planck-Társaság elnökének vom 22. Juni 1993. június 22-én; Peter Dehoust, *Ignatz Bubis - die Wahrheit [Ignatz Bubis - Az igazság],* Nation Europa, Coburg 1998

[70] Wilhelm Schlesiger, *Der Fall Rudolf [A Rudolf eset]*, Cromwell Press, Brighton, 1994

[71] Gitta Sereny, *The German Trauma: Experiences and Reflections,* The Times, London, 2001.8.29.

[72] Ytzak Arad, *Treblinka*, in Encyclopedia of the Holocaust, New York 1997, P. 1481, ff

[73] Richard Krege, *"Vernichtungslager" Treblinka - Archäologisch betrachtet [A treblinkai "megsemmisítõtábor - archeológiai szemmel nézve],* Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung, 2000; The Examiner, *Poland's Jews not buried at Treblinka,* Sydney, 24. Januar 2000

[74] Kirk Makin, *Witness indecisive: Lawyer challenges crematoria theory* Toronto Globe, 1985. január 12.

[75] Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz [Az auschwitzi krematóriumok]*, Pieper, München 1994

[76] Carlo Mattogno, Franco Deana, *Die Krematoriumsöfen von Auschwitz-Birkenau [Az auschwitz-birkenaui krematórium-kemencék]*, a *Grundlagen zur Zeitgeschichte* [Jelenkorunk történelmének alapjai], kötetben, Ernst Gauss szerkesztésében Grabert Verlag Tübingen 1994

[77] Német BTK 130. § 3. bekezdés szószerint: Öt évig terjedõ börtönnel vagy pénzbüntetéssel büntethetõ az, aki a nemzetiszocialista uralom alatt elkövetett és a 220a §-ban megjelölt cselekedeteket (népgyilkosság) nyilvánosan vagy gyûlésen olyan módon tagadja, jóváhagyja vagy bagatellizálja, amely alkalmas a közrend zavarására.

[78] Frankfurter Allgemeine Zeitung*, A zsidók a törvény módosítását követelik.* 1994. 3.21.

[79] Henry Roques, *Günter Deckert. Wer nicht mit den Wölfen heulte. [Aki nem üvöltött a farkasokkal]* Germania Verlag 2000

[80] Peter Pragal, *Das hätte nicht passieren dürfen [Ez nem történhetett volna meg]* Berliner Zeitung, 2001. 7.19.

[81] Patrick Bahners, *Objektive Selbstzerstörung [Objektív önrombolás],* Frankfurter Allgemeine Zeitung, 1994.8.15.

[82] Jean Claude Pressac, idézve Valérie Igounet, *Histoire du négationnisme en France*, c. mûvében Seuil, Paris 2000

[83] Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Holmes and Meier, New York, 1995, P. 53 - 62

[84] Theodore J. O'Keefe *"Die Befreiung der Lager" - Fakten gegen Lügen [A lágerek felszabadítása - tények a hazugságokkal szemben]*

[85] Dorothee Sölle teológus ennek a tézisnek egyik legismertebb képviselõje.